

Ζούμε το τέλος της Δημοκρατίας...

ή μήπως αυτή,

η οποία πεθαίνει, είναι η democracy;

Τον πρώτο καιρό, που μπήκε η Κίνα στην παγκόσμια αγορά, γίναμε μάρτυρες κάποιων ιδιαίτερα άσχημων φαινομένων. Οι Δυτικοί κατασκευαστές μετέφεραν την παραγωγή στην Κίνα και αυτή η πράξη τους προκάλεσε προβλήματα στην αγορά. Προβλήματα "εκρηκτικά" ...μεταφορικά και κυριολεκτικά. Οι Δυτικοί έστελναν τα σχέδια για ηλεκτρικές συσκευές και ενώ φαινομενικά οι Κινέζοι τις κατασκεύαζαν ως τέτοιες, πρακτικά πουλούσαν "βόμβες". Ο καταναλωτής αγόραζε ένα "μίξερ", για παράδειγμα, αλλά, όταν προσπαθούσε να το χρησιμοποιήσει, αυτό μετατρέποταν σε "βόμβα". Αυτό δεν οφειλόταν μόνον στην έλλειψη κατασκευαστικής εμπειρίας των Κινέζων, που ήταν κάτι το οποίο μετέτρεπε σε θανατηφόρα "βόμβα" αυτό το οποίο εξωτερικά έμοιαζε με φιλική και χρήσιμη οικιακή κατασκευή. Αυτό οφειλόταν και σε συμφέροντα.

Κάποιοι δυτικοί εκμεταλλεύονταν την έλλειψη ελεγκτικών μηχανισμών στην Κίνα και προσπαθούσαν να κάνουν "οικονομία" υλικών, ώστε ν' αποκτήσουν τη μέγιστη "ανταγωνιστικότητα". Παρανομούσαν, για να ρίξουν το κόστος παραγωγής και αυτό το πλήρωνε ο καταναλωτής πολλές φορές ακόμα και με την ίδια του τη ζωή. Κάποιο ακριβό ανταλλακτικό ή κάποιο ακριβό υλικό, το οποίο για τη Δύση ήταν υποχρεωτικό, λόγω νόμων, στην Κίνα δεν ήταν. Το αποτέλεσμα ..."θανατηφόρο". Μια μικρή αλλαγή στην κατασκευαστική "δόση" των υλικών και η αθώα συσκευή μετατρέποταν αυτόματα σε μια θανατηφόρα παγίδα. Κάποιοι, δηλαδή, συνειδητά επέλεγαν να πουλήσουν "μίξερ", γνωρίζοντας ότι στην ουσία πουλούσαν "βόμβες".

Τι σχέση μπορούν να έχουν όλα αυτά με το θέμα μας; Απόλυτη θα λέγαμε. Η "κινεζική" εκδοχή της ελληνικής Δημοκρατίας είναι η democracy. Η "Δημοκρατία", την οποία "κατασκεύασαν" οι Αγγλοσάξονες, παραβιάζοντας το ελληνικό εγχειρίδιο "κατασκευής" της και την οποία κατά καιρούς θέλουν να "πουλήσουν" στους λαούς οι διάφοροι τενεκέδες τύπου Μπους. Οι Έλληνες, όταν πρόσφεραν στους λαούς τη Δημοκρατία, τους ευεργέτησαν και αυτοί τους λάτρεψαν. Οι Αγγλοσάξονες, όταν επέβαλαν τη democracy στους λαούς, αυτοί τους μίσησαν. Γιατί; Γιατί η Δημοκρατία ωφέλησε τους λαούς που την έλαβαν, ενώ η democracy ωφελεί τους Αγγλοσάξονες και θέτει τους λαούς που την πήραν υπό την εξουσία τους.

Θα πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά, για να καταλάβει ο αναγνώστης τι θέλουμε να πούμε. Τη Δημοκρατία την εφεύραν οι αρχαίοι Έλληνες. Αυτοί την δημιούργησαν και αυτοί

έθεσαν εξ' αρχής τις βασικές αρχές λειτουργίας της. Η "δημοκρατία", που σήμερα αργοπεθαίνει, δεν είναι η Δημοκρατία των Ελλήνων. Είναι η "δημοκρατία" των Αγγλοσαξόνων. Είναι το κοινοβουλευτικό σύστημα, το οποίο "εφεύραν" οι Αγγλοσάξονες, "μιμούμενοι" υποτίθεται τους Έλληνες. Έκαναν αυτό το οποίο οι ίδιοι άνθρωποι έκαναν με τους Κινέζους στην παραγωγή. Έφτιαξαν κάτι, το οποίο μοιάζει και έχει το ίδιο όνομα μ' αυτό που σχεδίασαν οι Έλληνες, αλλά δεν είναι τέτοιο. Μοιάζει με αυτό το υπερπολύτιμο σύστημα διακυβέρνησης, αλλά στην πραγματικότητα, όταν το παίρνουν οι λαοί για να το χρησιμοποιήσουν, μετατρέπεται σε "βόμβα", που τους καταστρέφει.

Όλοι μιλάνε για Δημοκρατία και κανένας δεν γνωρίζει ποια είναι η πραγματική ουσία της. Δημοκρατία δεν είναι να εκθρονιστεί ο βασιλιάς και η φασιστική εξουσία του να περάσει σε τρεις-τέσσερις οικογένειες, όπως συνέβη στην Ελλάδα κατά τη διάρκεια της μεταπολίτευσης. Πέρασαν πάνω από δύο χιλιάδες χρόνια από την "εφεύρεση" της Δημοκρατίας και ακόμα οι άνθρωποι δεν έχουν κατανοήσει τη λειτουργία της. Νομίζουν, για παράδειγμα, ότι η δημοκρατία έχει σχέση με την εναλλαγή των προσώπων που βρίσκονται στην εξουσία και με την ποιότητα των νόμων, τους οποίους θεσπίζουν αυτά τα πρόσωπα.

Εκεί "δουλεύουν" οι φασίστες τους ανθρώπους. Τους βάζουν να κυνηγάνε τη "σκιά" τους. Διαρκώς νομοθετούν, αναζητώντας τον "τέλειο" νόμο. Ο λαός μπαίνει στο παιχνίδι τους και ψηφίζει μία τον έναν και μία τον άλλο "μονομάχο", νομίζοντας ότι έχει να κάνει με αντιπάλους που "σκοτώνονται" μεταξύ τους, ενώ αυτοί είναι φίλοι και συνέταιροι μεταξύ τους και στην ουσία αυτοί είναι που τον "δουλεύουν". Αυτό είναι το μέγα λάθος και προκύπτει από την άγνοια. Δημοκρατία μπορεί να υπάρξει ακόμα και με τους χειρότερους νόμους. Γιατί; Διότι η ουσία της Δημοκρατίας δεν βρίσκεται μέσα στον νόμο. Η ουσία της Δημοκρατίας βρίσκεται στη σχέση της με τον νόμο. Με τον οποιονδήποτε νόμο. Ακόμα και με τον χειρότερο.

Όταν ο νόμος ισχύει για όλους τους πολίτες, υπάρχει Δημοκρατία. Αν ισχύει αυτό το δεδομένο, είναι θέμα χρόνου ο νόμος να βελτιωθεί σε τέλειο βαθμό, εφόσον ένας κακός νόμος θίγει τους πάντες και ανάμεσα στους πάντες βρίσκονται και οι ισχυροί της κοινωνίας. Οι ισχυροί, οι οποίοι μπορούν ν' αλλάξουν έναν κακό νόμο, όταν αυτός τους θίγει. Όταν όμως ο νόμος δεν ισχύει για όλους, τζάμπα αναζητάς τον τέλειο νόμο, γιατί απλούστατα, ακόμα κι αν επινοηθεί, θα είναι άχρηστος, εφόσον δεν θα εφαρμοστεί ποτέ. Η κακή του χρήση θα τον "ακυρώσει" και θα τον κάνει άχρηστο για τον κόσμο. Από εκεί και πέρα, οι πάντα υπάρχοντες περιορισμοί των νόμων, θα δίνουν στην εξουσία το άλλοθι να καταστέλλει τον λαό και να τον αποπροσανατολίζει.

Οι λαοί —και ανάμεσά τους και ο ελληνικός λαός— σ' αυτό ακριβώς το σημείο μπερδεύτηκαν. Διώχνοντας τους ένστολους —και άρα ορατούς βασιλείς—, νόμιζαν ότι νίκησαν τον φασισμό. Δεν είδαν ότι κι αυτοί με τα κουστούμια, που παρίσταναν τους κομματάρχες της Δημοκρατίας, είναι το ίδιο ακριβώς φασίστες, εφόσον αυτοεξαιρούνταν κι

αυτοί από τον νόμο, ο οποίος ίσχυε για όλους τους άλλους. Δεν είδαν ότι δεν βρίσκονταν οι πάντες στην ίδια "βάρκα". Δεν είδαν ότι κάποιοι κατεύθυναν τη "βάρκα" απ' έξω από αυτήν και άρα χωρίς να τους αγγίζουν οι νόμοι της. Δεν κατάλαβαν την ουσία της Δημοκρατίας και δεν κατόρθωσαν να της εξασφαλίσουν τον "αέρα" που χρειάζεται για ν' "αναπνεύσει". Μπέρδεψαν τη Δημοκρατία με τον λαϊκισμό και έπεσαν στα χέρια δημαγωγών. Πήραν οι λαοί στα χέρια τους ακόμα και δικαιώματα που δεν έπρεπε να έχουν και καταστράφηκαν;

Τι είδους δικαιώματα μπορεί να πάρει ένας λαός και αυτό, αντί να τον βοηθήσει, να λειτουργήσει τελικά εις βάρος του; Είναι δυνατόν ένα δικαίωμα να δημιουργεί προβλήματα; Ναι ...είναι δυνατόν. Είναι δυνατόν, αν πάνω από ένα χειρουργικό τραπέζι τις αποφάσεις για την επέμβαση δεν τις παίρνει μόνος του ο γιατρός, αλλά μαζί μ' αυτόν "συναποφασίζουν" και οι συγγενείς του ασθενούς, επειδή αυτό είναι πιο δημοκρατικό και ως συγγενείς το "δικαιούνται". Ένα τέτοιο δικαίωμα-"παγίδα" είναι, για παράδειγμα, να ψηφίζει ο λαός τους βουλευτές. Γιατί; Θα δούμε παρακάτω το γιατί.

Αυτό το οποίο κατ' αρχήν θα πρέπει να γνωρίζει ο αναγνώστης είναι το πώς θα έπρεπε θεωρητικά να λειτουργεί το σύστημα με βάση το υπάρχον Σύνταγμα της Δημοκρατίας. Θεωρητικά ο νόμος βρίσκεται πάνω απ' όλους. Αυτός ο νόμος, άσχετα με το ποιος ασκεί την εξουσία ή νομοθετεί, ελέγχει τους πάντες. Ισχυροί και ανίσχυροι ελέγχονται από τον νόμο. Είτε αυτοί ασκούν εξουσία μέσω του νόμου —όπως είναι η Εκτελεστική εξουσία— είτε αυτοί νομοθετούν —όπως είναι η Νομοθετική εξουσία—, οι πάντες ελέγχονται από τον νόμο. Από τη στιγμή που μια "πρόταση" —απ' όπου κι αν αυτή προέρχεται— γίνεται νόμος του κράτους, λειτουργεί ως τέτοιος και τους αφορά όλους. Όλους ανεξαιρέτως.

Γι' αυτόν τον λόγο το Σύνταγμα έχει προνοήσει τον διαχωρισμό των εξουσιών. "Κλειδί" αυτής της λειτουργίας είναι η ανεξάρτητη Δικαστική εξουσία. Η εξουσία, η οποία δεν υποτάσσεται σε πρόσωπα, αλλά στον νόμο. Η εξουσία, η οποία ελέγχει τους πάντες με βάση αυτόν τον νόμο. Η εξουσία, η οποία δεν ελέγχει μόνον τα πρόσωπα με βάση τον νόμο, αλλά και τους ίδιους τους νόμους με βάση το Σύνταγμα. Η ποιότητα της Δημοκρατίας στην ανεξαρτησία αυτής της εξουσίας βασίζεται. Η ποιότητα της Δημοκρατίας είναι απευθείας ανάλογη της ποιότητας των δικαστών της.

Γι' αυτόν τον λόγο είπαμε πιο πάνω ότι η ουσία της Δημοκρατίας βρίσκεται στη σχέση της με τον νόμο και όχι στον ίδιο τον νόμο. Βρίσκεται στην ποιότητα αυτών που ελέγχουν την τήρηση του νόμου και όχι στην ποιότητα αυτών που "εφευρίσκουν" ωραίους νόμους, οι οποίοι δεν τηρούνται από κανέναν. Η Δημοκρατία λειτουργεί όταν ο νόμος ισχύει για όλους το ίδιο. Άρα, Δημοκρατία έχουμε μόνον όταν οι δικαστές εφαρμόζουν τυφλά τον νόμο και δεν "βλέπουν" ποιος στέκεται απέναντί τους. Γι' αυτόν τον λόγο οι αρχαίοι "εφευρέτες" της Δημοκρατίας επέλεξαν να δώσουν στη Θέμιδα το "χάρισμα" της "τυφλής" θεάς. Όταν έχουμε φασισμό, αυτή η Θεά έχει μάτι "γαρίδα". Ξεχωρίζει τους εκλεκτούς της ακόμα και μέσα από τα πλήθη.

Οι αρχαίοι πρόγονοί μας γνώριζαν τους κινδύνους, οι οποίοι απειλούσαν τη Δημοκρατία και προσπάθησαν να τους απαλείψουν. Γνώριζαν ότι ο μέγας κίνδυνος ήταν η "διαπλοκή" μεταξύ των εξουσιών. Μια "διαπλοκή", η οποία, αν δεν ελεγχόταν εξ' αρχής, ήταν θέμα χρόνου να φτάσει στη Δικαστική εξουσία και άρα να αλλοιώσει μέχρι ολικής καταστροφής τη Δημοκρατία. Όταν αυτοί οι οποίοι εξουσιάζουν "διαπλέκονται" μ' αυτούς, οι οποίοι βρίσκονται εκεί για να τους ελέγχουν, είναι θέμα χρόνου αυτοί να ελέγξουν και τους δικαστές, οι οποίοι θα τους επιτρέψουν να συνεχίσουν το έγκλημά τους.

Για ν' αποφύγουν αυτήν την εφιαλτική για τον λαό και τη Δημοκρατία κατάληξη, οι αρχαίοι Έλληνες νομοθέτες δημιούργησαν μια δυναμική κατάσταση, η οποία δεν επέτρεπε στις εξουσίες να διαπλέκονται. Αυτή η δυναμική εξασφαλιζόταν όχι μόνον από τον απλό διαχωρισμό των εξουσιών, αλλά και από τη διαφορετικότητα στη μεθοδολογία στελέχωσής τους.

Το μυστικό της λειτουργίας της αρχαίας ελληνικής Δημοκρατίας βρίσκεται σε ένα πολύ λεπτό σημείο. Τόσο λεπτό, που φαντάζει ασήμαντο και ως εκ τούτου περνάει στα "φιλά" γράμματα. Τα δύο κύρια όργανα εξουσίας της —η Εκτελεστική και η Νομοθετική εξουσία— στελεχωνόταν με διαφορετικό τρόπο. Οι στρατηγοί, που έφεραν την Εκτελεστική εξουσία, την οποία σήμερα φέρει ένας πρωθυπουργός, για παράδειγμα, **ΕΚΛΕΓΟΤΑΝ**, ενώ οι βουλευτές, οι οποίοι έλεγχαν αυτήν την εξουσία, **ΚΛΗΡΩΝΟΤΑΝ**. Εκλέγονταν οι αντιπρόσωποι και κληρώνονταν οι εκπρόσωποι του λαού. Οι διαφορές μεταξύ αυτών των ιδιοτήτων είναι ασύλληπτα μεγάλες. Δεν έχουν καμία σχέση μεταξύ τους σ' ό,τι αφορά τη διαδικασία επιλογής και τη λίστα των προσόντων, που απαιτεί η κάθε ιδιότητα για ν' αποδώσει "καπούς", όπως προβλέπεται για την ομαλή λειτουργία της Δημοκρατίας.

Το πόσο σημαντική είναι αυτή η λεπτομέρεια μπορεί να γίνει κατανοητή με ένα απλό παράδειγμα. Έστω ότι υπάρχει μια οικογένεια μορφωμένων ανθρώπων, η οποία αντιμετωπίζει ένα πρόβλημα και για τη λύση του είναι αναγκασμένη ν' απευθυνθεί σε έναν εξειδικευμένο δικηγόρο. Στον καλύτερο και ικανότερο δικηγόρο, που θα μπορέσει να βρει. Ο δικηγόρος είναι αυτός ο οποίος θα επιστρατευτεί, για ν' αντιπροσωπεύσει τα συμφέροντα της οικογένειας εκεί όπου αυτά απειλούνται. Ο δικηγόρος θα μιλήσει εξ' ονόματός της και ο δικηγόρος θα εξυπηρετήσει τα συμφέροντά της. Ο δικηγόρος, δηλαδή, θα πάρει μεγάλη εξουσία πάνω στα συμφέροντα της οικογένειας. Πάνω στα συμφέροντα ξένων γι' αυτών ανθρώπων.

Όταν όμως υπάρχει ένας ξένος, ο οποίος αντιπροσωπεύει συμφέροντα, ευνόητο είναι ότι πρέπει να ελέγχεται. Δεν μπορείς να στηρίζεις στην καλή πίστη ενός ξένου ανθρώπου, ο οποίος εκτός από τα δικά σου συμφέροντα έχει και δικά του συμφέροντα να εξυπηρετήσει. Θεωρητικά τα συμφέροντά του ταυτίζονται μ' αυτά της οικογένειας, αλλά αυτά δεν είναι ταυτόσημα. Ταυτίζονται για όσο διάστημα το θέλει ο δικηγόρος και η οικογένεια μπορεί να τον ελέγχει. Τι θα γίνει όμως αν ο δικηγόρος δεν ελέγχεται και κάποιοι εχθροί της

οικογένειας έχουν αποφασίσει να είναι πιο "γενναιόδωροι" απέναντί του; Πιο "γενναιόδωροι" από τους εργοδότες του; Ο δικηγόρος μπορεί να "πουλήσει" την οικογένεια και να εξυπηρετήσει τα δικά του συμφέροντα. Μπορεί να λειτουργεί συστηματικά εις βάρος της οικογένειας και να γίνεται πλούσιος από την "ευεργεσία" αυτών που τη ληλατούν.

Ο έλεγχος είναι υποχρεωτικός, γιατί πάντα υπάρχει το ενδεχόμενο να "εκτροχιαστεί" ο δικηγόρος και να εξυπηρετήσει τα δικά του συμφέροντα εις βάρος των κοινών συμφερόντων της οικογένειας. Τα κοινά συμφέροντα όλων των μελών της οικογένειας. Τα κοινά συμφέροντα αυτής της οικογένειας εξυπηρετήθηκαν σε πρώτη φάση από την επιλογή —μέσω δημοκρατικών διαδικασιών— του καλύτερου δικηγόρου. Αναζήτησαν τον καλύτερο δικηγόρο και από τις προσφορές που δέχθηκαν επέλεξαν αυτόν, που η πλειοψηφία έκρινε ως τον πιο ικανό. Είχε νόημα η εκλογική διαδικασία, γιατί έπρεπε η πλειοψηφία των μελών της οικογένειας ν' αποφασίσει για το ποιος θα αντιπροσωπεύει τα συμφέροντά της.

Αν όμως, μέσω αυτής της εκλογικής διαδικασίας, εξυπηρετούνται τα κοινά συμφέροντα της οικογένειας, προκύπτει στη συνέχεια ένα άλλο πρόβλημα. Πώς θα εξυπηρετηθούν τα ίδια αυτά συμφέροντα, όταν θα πρέπει η οικογένεια να ελέγχει αυτόν τον δικηγόρο; Ποιος θα ελέγχει τον δικηγόρο από την πλευρά της οικογένειας; Ποιος θα πηγαίνει μαζί του στις "παραστάσεις", προκειμένου να βλέπει τι κάνει και άρα να τον ελέγχει; Πώς αναζητάς αυτόν τον άνθρωπο; Με τα ίδια κριτήρια που αναζητήσες τον δικηγόρο; Με κριτήρια ικανότητας; Αυτό δεν είναι το πρόβλημά σου σ' αυτήν την περίπτωση.

Ο έλεγχος δεν απαιτεί ιδιαίτερη ικανότητα. Ο έλεγχος απαιτεί τιμιότητα και προσήλωση στα κοινά συμφέροντα. Το πρόβλημα εδώ είναι ότι, αν στέλνεις συνέχεια τον ίδιο άνθρωπο να τον ελέγχει, μπορεί να την "πατήσεις". Γιατί; Γιατί τα συμφέροντα είναι πολύ μεγάλα και μπορούν να βάλουν σε πειρασμό ακόμα και έναν "αδερφό". Ο "αδερφός" μπορεί να γίνει φίλος με τον δικηγόρο και ν' αποκτήσει ειδικά συμφέροντα, όμοια μ' αυτά του δικηγόρου. Μπορεί να μην τον ελέγχει, όπως συμφέρει την οικογένεια, αλλά να τον "ελέγχει" όπως συμφέρει τον ίδιο. Μπορεί ο δικηγόρος να "κλέβει" τη μεγάλη οικογένεια και να μοιράζεται τη λεία του με τον νέο φίλο του. Μπορεί να γίνουν μια μικρή συμμορία και να κατακλέβουν την οικογένεια.

Αυτό, δηλαδή, που προσπαθείς ν' αποφύγεις, είναι η μονιμότητα ή ακόμα και η απλή μακροημέρευση κάποιου προσώπου στην ιδιότητα του "ελεγκτή". Δεν δίνεις χρόνο για ν' αναπτυχθούν κοινά συμφέροντα μεταξύ ελεγχόμενου και ελεγκτή. Δεν δίνεις χρόνο ν' αναπτυχθούν ειδικές φιλικές σχέσεις μεταξύ των ξένων και οι οποίες μπορούν να απειλήσουν τις αδερφικές σχέσεις. Δεν δίνεις χρόνο συγχρωτισμού μεταξύ διαφορετικών ανθρώπων, οι οποίοι έχουν διαφορετικά καθήκοντα και συμφέροντα. Δεν δίνεις χρόνο ικανό, που να τους επιτρέψει να συνθέσουν συμμορία. Έχοντας αυτόν τον στόχο, καθορίζεις τις διαδικασίες επιλογής αυτών των "ελεγκτών" εκπροσώπων της οικογένειας. Δεν είναι αντιπρόσωποι της οικογένειας, όπως είναι οι "εκτελεστικοί" δικηγόροι, γιατί δεν

ενεργούν εξ' ονόματός της. Είναι εκπρόσωποι της οικογένειας, οι οποίοι "βλέπουν" και "κρίνουν" και άρα ελέγχουν αυτούς που ενεργούν.

Αυτοί λοιπόν οι εκπρόσωποι πρέπει να επιλεγούν με βάση τις προδιαγραφές που εξυπηρετούν τις ανάγκες της οικογένειας. Άρα; Άρα δεν πηγαίνει με τον δικηγόρο, ως εκπρόσωπος της οικογένειας, όποιος "ευκαιρεί", γιατί οι τεμπέληδες πάντα ευκαιρούν. Δεν πηγαίνει όποιος "θέλει", γιατί δεν γνωρίζεις από πού ξεκινάει και πού φτάνει το "θέλω" του καθενός. Δεν πηγαίνει όποιος είναι "ικανός", γιατί τα προσόντα τα οποία απαιτούνται είναι τα βασικά και δεν τίθεται θέμα ικανότητας. Δεν πηγαίνει όποιος είναι "φιλόδοξος", γιατί δεν γνωρίζεις πού μπορεί να φτάνει η φιλοδοξία του. Στην προκειμένη περίπτωση θέλεις ο εκπρόσωπός σου απλά να βρίσκεται στο ίδιο "στρατόπεδο" συμφερόντων με τους υπόλοιπους της οικογένειας. Να έχει τα βασικά προσόντα και αυτά μπορούν να σου τα δώσουν όλοι. Αν λοιπόν όλα τα μέλη κάνουν την ίδια δουλειά στα ίδια οικογενειακά χωράφια, ο καθένας μπορεί να πάει μαζί του μετά από κλήρωση. Αν κάνουν διαφορετικές δουλειές σε διαφορετικές δραστηριότητες της οικογένειας, η κάθε κλήρωση αφορά και την κάθε διαφορετική δραστηριότητα.

Αυτό το κάνεις, για ν' αποκλείσεις όλες τις πιθανότητες να "ρίξει" ο ένας αδερφός τον άλλο ως συνάδελφο. Να "ρίξει" η μια αδελφική δραστηριότητα την άλλη. Θα πάνε με κλήρωση τόσο αυτοί που εργάζονται στα χωράφια όσο κι αυτοί που εργάζονται στα εργοστάσια της οικογένειας. Θα πάνε με κλήρωση τόσο αυτοί που εργάζονται στις τράπεζες της οικογένειας όσο κι αυτοί που εργάζονται στις ταβέρνες της οικογένειας. Όλων των τύπων τα συμφέροντα της οικογένειας θα δίνουν το παρόν δίπλα στον δικηγόρο μέσω των εκπροσώπων τους. Απλά, τα πρόσωπα, τα οποία θ' αναλαμβάνουν αυτόν τον ρόλο, θα προκύπτουν από κλήρωση, γιατί, όταν τα ίδια πρόσωπα παραμένουν για πολύ χρονικό διάστημα στις ελεγκτικές θέσεις, υπάρχει κίνδυνος ν' αποκτήσουν ειδικά συμφέροντα.

Αυτό ακριβώς προσπαθείς ν' αποφύγεις. Σ' αυτό σε εξυπηρετεί η κλήρωση. Δεν επιτρέπει σε κάποιον να έχει τον χρόνο ν' αρχίσει να σκέπτεται σαν "επαγγελματίας" στη θέση του ελεγκτή. Δεν επιτρέπει στο σύνολο των ελεγκτών ν' αποκτήσουν συντεχνιακά ένστικτα. Δεν επιτρέπει σε όλους αυτούς να "διαπλέκονται" με την Εκτελεστική εξουσία. Δεν έχουν συμφέρον να το κάνουν. Οι πάντες πρέπει να έχουν συμφέρον να κάνουν σωστά τη δουλειά τους, γιατί θα γνωρίζουν ότι είναι εφήμερη η παραμονή τους σ' αυτό το πόστο. Πρέπει να γνωρίζουν ότι το "λάθος", που θα τους ωφελήσει στον λίγο χρόνο κατά τον οποίο θα είναι ελεγκτές, θα το πληρώνουν σε όλη τους τη ζωή ως πολίτες. Με τη διαδικασία της κλήρωσης αποκλείεις ακόμα και το μαθηματικό ενδεχόμενο να κάνει κάποιος δύο ή περισσότερες διαδοχικές θητείες.

Πού καταλήγουμε λοιπόν; Σε μια κατάσταση όπου οι "φιλοδοξίες", τα "θέλω" και η "ικανότητα" αφορούν μόνον τον "δικηγόρο" και άρα αυτόν ο οποίος επιλέγεται από την οικογένεια, για να την αντιπροσωπεύει. Αυτόν, που θα κληθεί να δώσει τη μάχη των

συμφερόντων της εκτός οικογένειας. Αυτόν, που θα κριθεί για τις ικανότητές του. Τον "ξένο", με τα δικά του προσωπικά συμφέροντα, ο οποίος θ' αναλάβει να αντιπροσωπεύσει όλη την οικογένεια με τα κοινά συμφέροντα. Άρα, όποιος ζητάει την ψήφο της οικογένειας, θέτει τον εαυτό του "εκτός" οικογένειας. Από τη στιγμή που ζητάει να τον επιλέξει για μια ειδική αποστολή, διαχωρίζει τη θέση του από τους υπολοίπους. Είναι πλέον "ξένος", εφόσον έχει ειδικές εξουσίες, ειδικές απαιτήσεις και ειδικά συμφέροντα, τα οποία είναι διαφορετικά από αυτά των υπολοίπων.

Αυτός, λοιπόν, μαζί με τους υπόλοιπους "ξένους", που θέλουν την ίδια "δουλειά", είναι αυτοί οι οποίοι μπαίνουν στη διαδικασία των εκλογών. Είναι "ξένοι" και πρέπει να ελέγχονται ως τέτοιοι. Αυτοί είναι που ψηφίζονται από την οικογένεια και την εξουσία την αναλαμβάνει εκείνος, ο οποίος θα επιλεγεί με βάση τις αρχές της Δημοκρατίας. Αυτοί, που ελέγχουν αυτούς τους "ξένους", είναι τα μέλη της οικογένειας και επειδή αυτό είναι αδύνατον να γίνει από το σύνολό της, κληρώνονται κάποια από τα μέλη της, για να κάνουν τη δουλειά των υπολοίπων. Κληρώνονται οι "δικοί" μας εκπρόσωποι, για να ελέγχουν τους "ξένους", οι οποίοι μέσω εκλογής ανέλαβαν να μας αντιπροσωπεύσουν.

Στη Δημοκρατία, δηλαδή, η αρχή είναι μία και απλή. Αυτούς, που εξουσιάζουν, τους εκλέγεις και άρα τους **ΨΗΦΙΖΕΙΣ** και αυτούς, που ελέγχουν, τους τοποθετείς και άρα τους **ΚΛΗΡΩΝΕΙΣ**. Ψηφίζεις αυτούς που σε εξουσιάζουν και κληρώνεις αυτούς που τους ελέγχουν για λογαριασμό σου. Όταν θέλεις να έχεις πραγματική Δημοκρατία, δημιουργείς συνθήκες, οι οποίες να σου επιτρέπουν εύκολη και αποτελεσματική κλήρωση. Τοποθετείς έναν "πήχη" προσόντων, τον οποίον θα τον ξεπερνούν όλες οι κοινωνικές τάξεις, ώστε τα μέλη τους να είναι πάντα άξια να κάνουν τη δουλειά τους σε περίπτωση που κληρωθούν. Αν δεν καταφέρνουν οι κοινωνικές τάξεις να ξεπερνούν στο σύνολό τους αυτόν τον "πήχη" προσόντων, φροντίζεις να το καταφέρουν μέσω της δημόσιας εκπαίδευσης.

Εντάσσεις όλες τις κοινωνικές τάξεις μέσα στον σχεδιασμό και από εκεί και πέρα κάνεις την κλήρωση. Στη σύγχρονη Ελλάδα, για παράδειγμα, ένας τέτοιος "πήχης" είναι η Μέση Εκπαίδευση. Η Μέση Εκπαίδευση είναι ένας "πήχης", τον οποίον καλύπτουν όλες οι κοινωνικές τάξεις, γιατί όλες τους έχουν μέλη που να τον ξεπερνούν. Η Ανώτατη Εκπαίδευση δεν μπορεί να γίνει "πήχης", γιατί αφορά μόνον την αστική τάξη και εκεί θα προκύψει πρόβλημα, εφόσον, όποιος και να κληρωθεί, θα έχει ειδικά συμφέροντα, τα οποία θα τον ταυτίζουν με τα συμφέροντα της αστικής τάξης και όχι με αυτά της τάξης από την οποία προέρχεται ως φυσικό πρόσωπο.

Γι' αυτόν τον λόγο οι αρχαίοι Έλληνες είχαν νομοθετήσει και τον νόμο περί μισθοδοσίας των βουλευτών. Ο Περικλής είχε εμπλουτίσει την αθηναϊκή Δημοκρατία με το μέτρο της "μισθοφοράς". Αυτό γινόταν, για να μπορούν να εξασφαλίζουν δυνατότητα συμμετοχής στη δημοκρατική λειτουργία στο σύνολο των πολιτών. Να μην ασχολούνται με τα κοινά μόνον οι πλούσιοι και οι "εύκαιροι" τεμπέληδες. Να συμμετέχουν όλοι όσοι είχαν τα προσόντα και

ήταν απαραίτητη η συμμετοχή τους σ' αυτήν, χωρίς να μπαίνει εμπόδιο η οικονομική τους αδυναμία.

Ο μισθός αυτός καθιστούσε τους βουλευτές εργαζόμενους. Οι βουλευτές εργάζονταν. Δεν εκτελούσαν κάποιο ανώτατο λειτούργημα, το οποίο προϋπέθετε ανώτατες ευαισθησίες και ικανότητες. Ήταν κοινοί εργαζόμενοι. Αντί να εξυπηρετούν τα προσωπικά τους συμφέροντα, εργαζόμενοι στις κανονικές τους εργασίες, έκαναν το ίδιο και στη Βουλή, εξυπηρετώντας και τους ομοίους τους. Εμμέσως δηλαδή και μόνον ως σύνολο οι βουλευτές εκτελούσαν κοινωνικό "λειτούργημα". Πρακτικά —και ως άτομα— ήταν απλά "φίλτρα" των δικών τους συμφερόντων και αυτών των ομοίων τους. Ό,τι δικαιούνταν να πληρωθούν για την εργασία τους, το έπαιρναν ως μισθό και απλά άλλαζαν για ένα μικρό χρονικό διάστημα το "πόστο" της εργασίας τους. Εκτελούσαν μια έμμισθη θητεία.

Αυτό ήταν το ζητούμενο από αυτό το "όργανο" ελέγχου. Οι βουλευτές και άρα οι ελεγκτές έκαναν καλά τη δουλειά τους και έλεγχαν τους εξουσιαστές με γνώμονα το συμφέρον του λαού. Το απόλυτο συμφέρον του λαού, εφόσον και οι ίδιοι ανήκαν απόλυτα στον λαό. Ήταν "ξεχωριστοί", εξαιτίας μιας απλής κλήρωσης και για ένα μικρό χρονικό διάστημα. Ήταν "τυχαίοι" και δεν υπήρχαν ούτε από τους ίδιους περιθώρια παρανόησης του ρόλου τους. Ως εργαζόμενοι —με μισθό εργαζομένων— δεν είχαν κανέναν λόγο να εξυπηρετήσουν διαφορετικά συμφέροντα από αυτά των υπολοίπων. Ως εφήμεροι παράγοντες της εξουσίας δεν μπορούσαν και δεν προλάβαιναν να αλλάξουν συμφέροντα και άρα συμπεριφορές.

Η Βουλή έπαιζε τον ρόλο για τον οποίο είχε σχεδιαστεί. Ήταν ένα ιδιότυπο νομοπαρασκευαστικό αλλά και συμβουλευτικό και διοικητικό σώμα, το οποίο διαδραμάτιζε σπουδαίο ρόλο στην πολιτική ζωή. Συνεργαζόταν με όλους τους άρχοντες, τις κρατικές επιτροπές και τις στρατιωτικές αρχές, ενεργώντας ως γενικός συντονιστής και επόπτης της κρατικής λειτουργίας και εγγυητής της ενότητας και της συνέχειας στη διοίκηση της πολιτείας. Η ίδια η Βουλή, ως χώρος, λειτουργούσε σαν τα σύγχρονα μεικτά ορκωτά δικαστήρια. Οι εκλεγμένοι στρατηγοί και οι αντίπαλοί τους μάχονταν μεταξύ τους μέσα σ' αυτήν και οι βουλευτές έκριναν το αποτέλεσμα της μάχης. Οι εκλεγμένοι και ικανοί έδιναν μάχη, για να πείσουν τους κληρωμένους και τυχαίους. Δικηγόροι και εισαγγελείς της έδρας έδιναν μάχη, αλλά το σώμα των ενόρκων έβγαζε την τελική απόφαση.

Αντιλαμβανόμαστε ότι αυτή η λειτουργία καθόριζε από μόνη της και τις "νόμιμες" συμπεριφορές μεταξύ των συμμετεχόντων. Δημιουργούσε ένα πλαίσιο δεοντολογίας. Όπως δεν μπορεί ένας δικηγόρος να είναι "κολλητός" με τους ενόρκους, έτσι δεν μπορούσε να είναι "κολλητός" ένας Στρατηγός με τους Βουλευτές. Αν συνέβαινε αυτό, θα είχαμε υποψίες για απόπειρα "στησίματος" της Βουλής και άρα "βραχυκύκλωμα" της δημοκρατικής λειτουργίας. Αντιλαμβανόμαστε λοιπόν την ποιότητα της σημερινής δημοκρατίας, όταν ο "στρατηγός" πρωθυπουργός είναι ταυτόχρονα και κομματάρχης και άρα αρχηγός ομάδας

βουλευτών. Μιλάμε για το απόλυτο "στήσιμο" της Βουλής. Με όρους δικαστηρίου είναι σαν να μιλάμε για δικηγόρους, οι οποίοι ξεκινάνε δίκες, έχοντας από την αρχή μέσα στα "συρτάρια" τους τις θετικές αποφάσεις των ενόρκων. Των υφισταμένων τους ενόρκων, οι οποίοι είναι υπάλληλοί τους στα δικηγορικά τους γραφεία.

Αν σ' αυτήν την εξωφρενικά παράνομη και παράλογη διαπλοκή των δύο κυρίαρχων εξουσιών προσθέσει κάποιος και την τρίτη εξουσία, εύκολα καταλαβαίνει τι συμβαίνει. Όταν οι "εκτελεστικοί" εξουσιαστές με επικεφαλής των πρωθυπουργό ελέγχουν τους ελεγκτές τους "νομοθετικούς" εξουσιαστές και όλοι αυτοί μαζί επιλέγουν την ηγεσία της δικαιοσύνης, αντιλαμβανόμαστε ότι μιλάμε για τον απόλυτο φασισμό. Μιλάμε ευθέως για μια "συμμορία", η οποία ελέγχει τα πάντα. Μιλάμε για μια "συμμορία", η οποία, με επικεφαλής "κάπο" τον κομματάρχη, ελέγχει απόλυτα την εξουσία. Αν σ' αυτήν τη "συμμορία" προσθέσει κάποιος και τις ομοειδείς "συμμορίες" των αντιπολιτευόμενων κομμάτων, εύκολα μιλάμε για απόλυτο φασισμό. Μιλάμε για πλήρη αδυναμία του λαού να ξεφύγει από το "δίκτυα" του. Μιλάμε για κυρίαρχους "κομματάρχες", οι οποίοι κατέλυσαν το Σύνταγμα και μετέτρεψαν τον κυρίαρχο λαό σε ένα κατευθυνόμενο "έρμα". Μιλάμε για ανεξέλεγκτους δικτάτορες, οι οποίοι απλά ανά τέσσερα χρόνια επιλέγονται με δημοκρατικές διαδικασίες. Δημοκρατία για τους δικτάτορες και φασισμός για τον λαό.

Πώς όμως ο λαός μετά από τόσες θυσίες και αίμα κατέληξε να γίνει ένα "έρμα", το οποίο άγεται και φέρεται από τους φασίστες; Γιατί, ενώ είχε γνώση της λειτουργίας της αρχαίας ελληνικής Δημοκρατίας, δεν μπόρεσε να την προσφέρει στον εαυτό του; Γιατί απλούστατα δεν κατάλαβε τα μυστικά της λειτουργίας της. Παρασύρθηκε από τα "θεαματικά" και αγνόησε τα "ουσιώδη". Δεν κατάλαβε ποτέ πώς λειτουργούσε η Δημοκρατία της Αθήνας. Ταύτισε τη λειτουργία της Δημοκρατίας της Αθήνας με την ύπαρξη της Εκκλησίας του Δήμου. Παρασύρθηκε από την εντυπωσιακή και θορυβώδη Εκκλησία του Δήμου και όχι από τους "ταπεινούς" νόμους, οι οποίοι δημιουργούσαν τις απαραίτητες δυναμικές και οι οποίοι εξέφραζαν την πολιτική ευφυΐα του Περικλή και των άλλων. Χιλιάδες χρόνια ο άνθρωπος μελετά την αρχαία ελληνική Δημοκρατία και δεν κατάλαβε τα μυστικά της.

Το μυστικό της λειτουργίας της ελληνικής Δημοκρατίας δεν βρίσκεται στην ύπαρξη της Εκκλησίας του Δήμου. Δεν βρίσκεται στη δυνατότητα των απλών πολιτών να εκφράζουν ελεύθερα και να ψηφίζουν την άποψή τους. Κάποιοι πονηροί φασίστες ταυτίζουν τη Δημοκρατία της Αθήνας με την Εκκλησία του Δήμου, για να μας "αποδείξουν" ότι αυτή η Δημοκρατία δεν μπορεί να λειτουργήσει στη σύγχρονη εποχή. Αυτό είναι το μεγαλύτερο ψέμα. Η Εκκλησία του Δήμου είχε τεράστια ισχύ, αλλά δεν ήταν αυτή το μυστικό της λειτουργίας της αρχαίας ελληνικής Δημοκρατίας. Η Εκκλησία του Δήμου με σύγχρονους όρους θα ήταν σαν να λέγαμε να "αποφαιίνεται" ο λαός για σημαντικά θέματα με τη διαδικασία των συνεχών και άμεσων δημοψηφισμάτων. Δεν βρίσκεται εκεί όμως το λεπτό σημείο της Δημοκρατίας. Το λεπτό σημείο της είναι η δυναμική των συμφερόντων, που

επιτρέπει τον έλεγχο της εξουσίας και αυτό συνδέεται αποκλειστικά με τα πρόσωπα τα οποία καλούνται να στελεχώσουν τις διαφορετικές εξουσίες.

Η Εκκλησία του Δήμου "χρησιμοποιήθηκε" σαν "κερκόπορτα" από αυτούς που ήθελαν να "αλώσουν" τη Δημοκρατία. Αυτούς, που ήθελαν ν' "αποδείξουν" ότι δεν μπορεί η δήθεν άμεση Δημοκρατία των Ελλήνων να λειτουργήσει στη σύγχρονη εποχή. Υπερτιμήθηκε εκ του πονηρού, για να λειτουργήσει εις βάρος της Δημοκρατίας. Της έδωσαν μεγαλύτερη σημασία από αυτήν που δικαιούνταν απλά και μόνον για να εξυπηρετηθούν οι ίδιοι. Από τη στιγμή που οι Βουλευτές και οι απλοί πολίτες, οι οποίοι συμμετέχουν στην Εκκλησία του Δήμου, εκφράζουν τα ίδια συμφέροντα, δεν έχει σημασία ποιος είναι τελικά αυτός ο οποίος εμφανίζεται ότι ψηφίζει έναν νόμο. Σ' αυτήν την περίπτωση Βουλή και Εκκλησία του Δήμου αντιπροσωπεύουν το ίδιο και το αυτό. Η διάταξη των συμφερόντων είναι πάντα το ζητούμενο για τον σωστό έλεγχο και η Βουλή το εξασφάλιζε. Η Εκκλησία του Δήμου έκανε απλά πιο "θεαματική" την Δημοκρατία για τους βάρβαρους.

Αυτό ακριβώς ήταν η Εκκλησία του Δήμου. Η θορυβώδης "βιτρίνα", που διαφήμιζε τη Δημοκρατία στους βαρβάρους. Ένα "live show" της Δημοκρατίας, αν θέλουμε να χρησιμοποιήσουμε σημερινούς αγοραίους όρους. Έβλεπαν οι βάρβαροι τη Δημοκρατία να λειτουργεί "ζωντανά" μπροστά τους και αυτό άρεσε στους Αθηναίους. Άρεσε στους Αθηναίους να τους βλέπουν και να τους θαυμάζουν οι βάρβαροι, επειδή τις αποφάσεις τις έπαιρνε ο λαός μόνος του. Επειδή αυτό δεν γινόταν εύκολα φανερό σε κλειστά βουλευτήρια, επέλεξαν τη ζωντανή "επίδειξη" της Εκκλησίας του Δήμου. Σε έναν κόσμο βασιλέων και τυράννων η Αθήνα "διαφήμιζε" την εφεύρεσή της με την Εκκλησία του Δήμου. Αυτό όμως το "μαρκετίστικο" και άρα επουσιώδες για τη λειτουργία της Δημοκρατίας ήταν αυτό το οποίο έδωσε στους εχθρούς της Δημοκρατίας την ευκαιρία να την καταστρέψουν επί της ουσίας.

Εκμεταλλεύτηκαν το γεγονός ότι στα μεγάλα εθνικά κράτη δεν μπορεί να γίνεται ένα τέτοιο σχεδόν καθημερινό "σόου", στο οποίο να έχουν τη θεωρητική δυνατότητα να συμμετέχουν όλοι οι πολίτες και απέκτησαν το άλλοθι να κάνουν επεμβάσεις. Πώς θα συμμετάσχει στην καθημερινή λειτουργία της Εκκλησίας του Δήμου του Παρισιού, για παράδειγμα, ένας Γάλλος από τη Λυών; Αυτό εκμεταλλεύτηκαν, γιατί η Εκκλησία του Δήμου ήταν απλά μια "παράσταση", την οποία μπορούσαν να "παίξουν" οι πολίτες μιας πόλης, αλλά όχι κι αυτοί ενός μεγάλου κράτους. Καταργώντας —και πολύ λογικά— την Εκκλησία του Δήμου, έκαναν επεμβάσεις και εκεί όπου δεν έπρεπε. Εκεί όπου η ευφυΐα του Κλεισθένη ή του Εφιάλτη ή του Περικλή είχαν δώσει τις τέλειες λύσεις.

Η Δημοκρατία μπορεί να λειτουργήσει σε όλες τις κλίμακες. Είτε αυτή η κλίμακα αφορά μια μικρή πόλη-κράτος είτε μια ολόκληρη αυτοκρατορία. Το μόνο που πρέπει να κάνεις είναι να δεις ποιοι πρέπει να εκπροσωπούνται στα όργανα ελέγχου της και από εκεί και πέρα να κληρώνεις τα πρόσωπα με βάση κάποιες απλές προδιαγραφές προσόντων. Το γεγονός,

δηλαδή, ότι οι Αθηναίοι δεν έβαζαν σ' αυτές τις εκπροσωπούμενες κατηγορίες τους δούλους ή τις γυναίκες, αυτό δεν μείωνε την αξία του μηχανισμού της Δημοκρατίας. Δημοκρατία υπήρχε εκεί όπου επέλεγε ο λαός να υπάρχει. Το πρόβλημα όμως αυτό ήταν διαφορετικό από το ίδιο το "λειτουργικό" της δημοκρατικής λειτουργίας. Είναι σαν να έχεις εφεύρει τα τέλεια και άρα σταθερά "windows" της Δημοκρατίας και απλά να προσθέτεις ή να αφαιρείς "αρχεία" ανάλογα με τις μεταβλητές ανάγκες ή αντιλήψεις σου.

Δεν υπάρχει πιο απλό και πιο ευφυές σύστημα από τη Δημοκρατία. Ψηφίζει ο λαός τους αντιπροσώπους του, οι οποίοι θα ασκήσουν την εξουσία και κληρώνει ανάμεσα στα μέλη του τους εκπροσώπους του, οι οποίοι θα ελέγχουν τους αντιπροσώπους. Όλοι οι πιθανοί εξουσιαστές ανταγωνίζονται μεταξύ τους, διεκδικώντας την επιλογή τους στη διαδικασία των εκλογών και αυτό είναι κάτι το οποίο δεν αφορά τους ελεγκτές τους. Δεν σε ενδιαφέρει αν αυτοί οι εξουσιαστές, λόγω ικανοτήτων, επιτυγχάνουν συνεχείς εκλογικές νίκες. Σε ενδιαφέρει οι ελεγκτές τους να μην είναι μόνιμοι. Δεν σε ενδιαφέρει αν αυτοί οι εξουσιαστές είναι έξυπνα και καλά εκπαιδευμένα παιδιά ανώτερων οικονομικά κοινωνικών τάξεων. Σε ενδιαφέρει οι ελεγκτές τους να ανήκουν σε όλες τις κοινωνικές τάξεις. Το φίλτρο σε ενδιαφέρει να είναι ισχυρό και αξιόπιστο και αν είναι τέτοιο, δεν σε ενδιαφέρει τίποτε άλλο. Δεν σε ενδιαφέρει τι αντιλαϊκό θα ήθελαν κάποιοι να "περάσουν" μέσα απ' αυτό. Σε ενδιαφέρει απλά να μην περνάει.

Στις σύγχρονες ανεπτυγμένες κοινωνίες, όπου οι άνθρωποι έχουν εξασφαλισμένα τα ατομικά τους δικαιώματα και μεταξύ τους διαχωρίζονται πλέον μόνον με απλά ταξικά κριτήρια, η Δημοκρατία μπορεί να λειτουργήσει πανεύκολα και τέλεια, εφόσον είναι εύκολο να τεθούν οι σωστοί όροι και οι προδιαγραφές της. Λόγω της καθολικής δημόσιας εκπαίδευσης, τα μέλη όλων των κοινωνικών τάξεων είναι πλέον καλά εκπαιδευμένα και οι πάντες μπορούν να περάσουν έναν κοινό "πήχη" προσόντων, για να εκπροσωπήσουν τα συμφέροντα των τάξεών τους και κατ' επέκταση του λαού τους. Ο λαός μπορεί σε απλές εκλογικές διαδικασίες να επιλέγει το κόμμα, που θα δώσει τον "στρατηγό"-πρωθυπουργό και τους "επιτελείς" υπουργούς του και από εκεί και πέρα η Βουλή, που θα τον ελέγχει, μπορεί να είναι στελεχωμένη με τους εκπροσώπους όλων των κοινωνικών τάξεων. Το σύνολο του κοινωνικού μωσαϊκού μπορεί να αποτυπώνεται με εκπροσώπους του στη Βουλή. Το ακριβές "αποτύπωμα" αυτού.

Οι εκλογές θα δώσουν τον νικητή και αυτός κυβερνά. Δεν υπάρχουν ούτε "ενισχυμένες" ούτε "αμόλυβδες" αναλογικές. Ο νικητής πάντα θα έχει απέναντί του μια Βουλή, την οποία θα πρέπει να πείσει γι' αυτά τα οποία έχει σκοπό να κάνει. Θα πρέπει να την πείθει για τη σκοπιμότητα και τα κέρδη τα οποία θα προκύπτουν από τις πράξεις του. Θα πρέπει να τη πείθει, για να λάβει την ψήφο της. Καθημερινά θα πρέπει να "νικάει" τους αντιπάλους του μπροστά σ' αυτήν την Βουλή. Καμία σχέση μ' αυτά που συμβαίνουν τώρα. Με τους δικτάτορες, οι οποίοι, με το "καλημέρα" της επομένης των εκλογών, εξασφαλίζουν για τέσσερα χρόνια προκαταβολικά την "πειθώ" τους. Με τους δικτάτορες, οι οποίοι

"δουλεύουν" τον κόσμο και εξυπηρετούν συμφέροντα ξένα προς τον λαό. Με τους δικτάτορες, οι οποίοι, έχοντας την πλειοψηφία των υπαλλήλων τους, περνάνε "ελέφαντες" μέσα από ένα όργανο, το οποίο θα έπρεπε απέναντί τους να έχει το "μάτι" της βελόνας.

Σε μια τέτοια βουλή χωράνε όχι απλά τριακόσιοι βουλευτές, αλλά και χίλιοι. Τζάμπα είναι, όταν πληρώνονται με κοινούς μισθούς και ο μεγάλος πληθυσμός τους είναι μια επιπλέον ασφαλιστική δικλείδα, εφόσον κάνει πρακτικά αδύνατο το "στήσιμο" της Βουλής. Όσο πιο πολλοί μοιράζονται μια εξουσία, τόσο ανίσχυροι είναι και άρα λιγότερο πολύτιμοι γι' αυτούς που έχουν συμφέρον να τους "πιάσουν", διαφθείροντάς τους. Αρκεί να σκεφτεί κάποιος ότι η αρχαία Αθήνα, με πληθυσμό μερικών εκατοντάδων χιλιάδων πολιτών, είχε πεντακόσιους βουλευτές και η σύγχρονη Ελλάδα των δέκα εκατομμυρίων θεωρεί "πολλούς" τους τριακόσιους. Γιατί τους θεωρεί πολλούς; Γιατί αυτοί δεν είναι βουλευτές. Δεν είναι κληρωτοί εργαζόμενοι. Είναι ψηφισμένοι συμμορίτες "στρατηγίζοντες", που λυμαίνονται τα πάντα. Είναι υψηλόμισθοι, που ο καθένας απ' αυτούς εισπράττει μισθούς δεκάδων κοινών εργαζομένων, χωρίς ταυτόχρονα ν' αποδίδει με την ύπαρξή του καρπούς για την κοινωνία. Είναι ταυτόχρονα καί ακριβοί καί άχρηστοι. Γι' αυτόν τον λόγο ο λαός τους θεωρεί πολλούς. Ακόμα και οι ελάχιστοι είναι πολλοί, όταν είναι άχρηστοι.

Αυτά δεν τα λέμε εμείς, επειδή έχουμε κάποιες πολύ ειδικές απόψεις. Αυτά τα λέει το ίδιο το Σύνταγμα. Το Σύνταγμα, το οποίο θέλει απόλυτα διαχωρισμένες τις τρεις κυρίαρχες εξουσίες. Το Σύνταγμα της Δημοκρατίας, το οποίο δεν βολεύει τους φασίστες. Επειδή ακριβώς δεν τους βολεύει, έκαναν επεμβάσεις, που το καταλύουν. Επεμβάσεις σε λεπτομέρειες, που το οδηγούν σε γενική δυσλειτουργία ...Το λεπτό σημείο, στο οποίο αναφερόμαστε. Έβαλαν τον λαό στο όνομα της "δημοκρατίας" να καταστρέψει τη Δημοκρατία. Έβαλαν τον λαό να ψηφίζει τους εκπροσώπους του βουλευτές, ενώ αυτό είναι παγίδα. Του έδωσαν ένα "δικαίωμα" καταχρηστικό και αυτό τον καταστρέφει.

Αυτό το "δικαίωμα" είναι το όλο μυστικό. Αυτό το "δικαίωμα" έπρεπε να αρνηθούν οι πολίτες. Γι' αυτόν τον λόγο αναφέραμε το παράδειγμα με το χειρουργικό τραπέζι. Έβαλαν τον λαό ως "συγγενή" μέσα στο χειρουργείο. Στο όνομα της Δημοκρατίας τον έβαλαν να συναποφασίζει δήθεν με τους "γιατρούς" για τις λεπτομέρειες του χειρουργείου. Γιατί; Για να κάνουν αυτοί τα "λάθος" πράγματα, που βολεύουν τους ίδιους και τα αφεντικά τους και αυτά τα "λάθη" να τα χρεώνεται ο λαός, ως ο μεγάλος και κυρίαρχος συνυπεύθυνος. Να κόψουμε την "αορτή"; Να ψηφίσουμε. Οι υπεύθυνοι "γιατροί" θα διχάζουν τον λαό και θα τον παγιδεύσουν. Κάποιοι "συγγενείς" θα πουν "να κοπεί" και αυτό είναι το τέλος. Αυτό, το οποίο θα καταδικάζε τον "γιατρό" σε ισόβια φυλάκιση, το παίρνει πάνω του ως ευθύνη ο "συγγενής".

Ο "συγγενής" γι' αυτόν τον λόγο δεν πρέπει να μπαίνει ποτέ στο "χειρουργείο". Ο "συγγενής" περιμένει έξω από αυτό. Γιατί; Γιατί εκεί περιορίζεται ο ρόλος του. Εκεί είναι χρήσιμος για το "σπί" του και μπορεί να ελέγξει τον "γιατρό". Κρίνει εκ του αποτελέσματος.

Αν ο "γιατρός" του ανακοινώσει ότι σώθηκε ο "ασθενής", ο "συγγενής" τον συγχαίρει και συνεχίζει τη συνεργασία του μαζί του. Αν ο "γιατρός" του ανακοινώσει ότι πέθανε ο "ασθενής", τον απολύει και τον στέλνει σπίτι του. Δεν τον ενδιαφέρει τον "συγγενή" τι κάνει μέσα στο "χειρουργείο" ο "γιατρός". Είτε "χειρουργεί" είτε κάνει βουντού, δεν τον ενδιαφέρει. Τον ενδιαφέρει το αποτέλεσμα και αυτό είναι που κρίνει. Το εύκολο αντιληπτό απ' όλους αποτέλεσμα.

Σ' αυτήν την κρίση τα πράγματα είναι απλά. Δεν χρειάζονται ειδικές ικανότητες ή γνώσεις. Δεν αναζητάς τους καλύτερους. Τοποθετείς τους ομοίους. Δεν απειλείται η Δημοκρατία από την ποιότητα των κληρωτών "ελεγκτών". Δεν απειλείται το "σόι" από την ποιότητα των εκπροσώπων του, οι οποίοι στέκονται έξω από την πόρτα του "χειρουργείου". Απλά είναι τα πράγματα. Ρωτάς και κρίνεις την απάντηση με βάση τα συμφέροντά σου, τα οποία ταυτίζονται τόσο μ' αυτά του "ασθενούς" όσο και μ' αυτά των "συγγενών", οι οποίοι ήταν πρακτικά αδύνατον να παραβρεθούν όλοι μαζί έξω από το "χειρουργείο". Σώθηκε ή δεν σώθηκε. Ζει ή πέθανε. Δεν το φιλοσοφείς, ώστε να υπάρχει ανάγκη γνώσης και ευφυΐας. Δεν μπορεί κάποιος να σώθηκε μερικώς και να ζει υπό συνθήκες. Δεν μπορείς να συγχαρείς έναν γιατρό, αν σου παραδώσει ένα πτώμα μετά από μια "πετυχημένη" εγχείριση. Η κρίση και ο έλεγχος γι' αυτόν τον λόγο είναι εύκολη υπόθεση. Ψηφίζεις ανάλογα με το αν σε ικανοποιεί ή σε δυσαρεστεί το αποτέλεσμα. Τίποτε παραπάνω, τίποτε λιγότερο.

Γι' αυτόν τον λόγο μιλάμε για απλά πράγματα. Συμβαίνουν σε άλλες κλίμακες καθημερινά στα νοσοκομεία. Έξω από τα χειρουργεία περιμένουν οι συγγενείς με αγωνία και έτοιμοι να κρίνουν. Ακόμα και ο πιο χαζός από αυτούς να περιμένει έξω από το "χειρουργείο", θα κάνει τη δουλειά του. Δεν αλλάζει τίποτε, αν στείλεις τον έξυπνο της οικογένειας. Δεν κάθονται οι οικογένειες να εκλέξουν το πιο ικανό τους μέλος, για να περιμένει έξω από την πόρτα. Δεν θ' αλλάξει το αποτέλεσμα της εγχείρισης ή η κρίση του γιατρού, αν πάει ο έξυπνος. Είτε έξυπνος είτε βλάκας, θα χαρείς αν σώθηκε ο συγγενής σου και θα κλάψεις αν πέθανε.

Από αυτά τα απλά συναισθήματα κρίνεις τον γιατρό και είτε του δίνεις το χέρι σου είτε τον κοπανάς με το χέρι σου. Όλα αυτά όμως μπορούν να συμβούν μόνον έξω από την πόρτα του χειρουργείου. Όταν μπαίνεις στο "χειρουργείο", γίνεσαι συμμετοχος και συνένοχος στο "έγκλημα" και υπόλογος στο "σόι", το οποίο περιμένει απαντήσεις σε ερωτήματα που αφορούν πλέον και τις δικές σου επιλογές. Επιλογές, τις οποίες δεν έπρεπε να έχεις ως ελεγκτής. Το ακόμα χειρότερο είναι ότι και το ίδιο το "σόι" αποκτά ευθύνη για το θλιβερό γεγονός, γιατί αυτό εμφανίζεται υπεύθυνο για όλα. Αυτό διάλεξε τους "γιατρούς" και αυτό διάλεξε και τους άσχετους, οι οποίοι συνετέλεσαν ενεργά στο αρνητικό αποτέλεσμα. Από τη στιγμή που οι εκπρόσωποί του μπαίνουν μέσα στο "χειρουργείο", χάνει την "αθωότητά" του και άρα το δικαίωμα να στέκεται σκληρό και απαιτητικό έξω από την "πόρτα".

Όλα δηλαδή γίνονται ένα "κουβάρι", που επιτρέπει στους πονηρούς να αλωνίζουν. Αυτό συμβαίνει με τη χαοτικά φασιστική "δημοκρατία" μας. Οι χαφιέδες "γιατροί", που εξυπηρετούν τους ξένους, δεν φοβούνται να κάνουν οποιοδήποτε έγκλημα, γιατί μέσα στο "χειρουργείο" περιφέρονται κάθε μέρα τριακόσιοι άσχετοι βουλευτές με τα δικά τους "νυστέρια". Κανένας δεν ελέγχει κανέναν, γιατί απλούστατα υπάρχει χάος. Δεν μπορείς να ελέγξεις αυτόν που έκοψε την "αορτή", γιατί δεν γνωρίζεις αν είναι εγκληματίας και προδότης "γιατρός" ή ένας βλάκας βουλευτής. Ένα χάος, το οποίο μεγιστοποιείται κάθε τέσσερα χρόνια, οπότε ανοίγουν οι "πόρτες" του "χειρουργείου" για όλο το "σόι". Μπαίνουν οι πάντες μέσα σ' αυτό και ο καθένας με μια ασήμαντη "ψήφο-νυστέρι" φέρεται σαν "γιατρός" και διαπραγματεύεται τα δικά του συμφέροντα εις βάρος του "ασθενούς".

Οι πανέξυπνοι αρχαίοι Έλληνες όλα αυτά τα γνώριζαν. Γι' αυτόν τον λόγο διαχώριζαν τις εξουσίες. Γι' αυτόν τον λόγο τις στελέχωναν με διαφορετική μέθοδο ...την κάθε μία ανάλογα με το ζητούμενο. Όταν έψαχναν τους "γιατρούς", ψήφιζαν για τον καλύτερο. Δεν φοβούνταν τους ευφρείς, γιατί μπορούσαν να τους ελέγξουν. Ο "γιατρός" δεν μπορεί να γίνει επικίνδυνος, γιατί υπόκειται στους νόμους της φύσης. Αν δεν μπορεί να παρακολουθήσει τους "καιρούς", οι "καιροί" θα τον νικήσουν πριν αναγκαστούν οι πολίτες να τον διώξουν. Αν ο "γιατρός" είναι απλά καλός, θα τον νικήσει ο νέος και καλύτερος. Οι πολίτες τα αποτελέσματα αναζητούν και με βάση αυτά ψηφίζουν. Αν δεν φέρνεις αποτελέσματα ή κάποιοι άλλοι φέρνουν καλύτερα, θα σε νικήσουν.

Αντίθετα, στην περίπτωση των ελεγκτών τα πράγματα γίνονται επικίνδυνα, αν δεν υπάρξει προσοχή. Γιατί; Γιατί η Δημοκρατία κινδυνεύει πιο πολύ από τους βλάκες, παρά από τους έξυπνους. Οι έξυπνοι αλληλοφαγώνονται σαν τα μοναχικά θηρία, ενώ οι βλάκες αλληλοϋποστηρίζονται σαν τα κοπάδια των τρωκτικών. Οι έξυπνοι αγωνίζονται για τη μία θέση, η οποία προϋποθέτει τον "θάνατο" του προηγούμενου κατόχου της, ενώ οι βλάκες αγωνίζονται για μαζικό βόλεμα σε μηχανισμό θέσεων. Αν οι βλάκες αντιληφθούν ότι μια θέση εξουσίας δεν απαιτεί κανένα προσόν και ταυτόχρονα αποδίδει κέρδη, θα επιχειρήσουν να την καταλάβουν. Αν ο βλάκας αντιληφθεί ότι, στεκόμενος έξω από την πόρτα του "χειρουργείου", παίρνει χαρτζιλίκι από τους "γιατρούς" και απολαμβάνει δημοσιότητα εκπροσώπου τύπου, δεν θ' αφήσει κανέναν άλλο να πάει εκεί. Αν ο βλάκας καταλάβει ότι με μόνο "προσόν" τη θλίψη και την ανησυχία μπορεί να γίνει μόνιμος εξουσιαστής, τίποτε δεν τον σταματά. Γι' αυτόν τον λόγο δεν είναι σωστό να ψηφίζονται οι βουλευτές. Δεν προστατεύεται η Δημοκρατία από τη διαδικασία της φυσικής "επιλογής".

Δεν τους "νικάει" η φύση πριν γίνουν επικίνδυνοι. Συνθέτουν κοπάδια και αλώνουν τα πάντα. Δεν κρίνονται από τα αποτελέσματα, γιατί δεν είναι ο ρόλος τους να φέρνουν αποτελέσματα. Δεν απειλούνται από τους καλύτερους, γιατί δεν έχει νόημα να είσαι ο καλύτερος σ' αυτόν ρόλο. Γι' αυτόν τον λόγο ακόμα και σήμερα υπάρχουν διάσημοι βουλευτές. οι οποίοι είναι πιο βλάκες από τα λάχανα. Υπάρχουν άνθρωποι, που σε όλη τους τη ζωή απολάμβαναν προνόμια και μισθούς βουλευτών. παριστάνοντας τους βουβούς

"Νέστορες", ενώ στην πραγματικότητα δεν μπορούσαν να μοιράσουν σε δύο γαιδούρια άχυρα. Αυτοί είναι επικίνδυνοι για τη Δημοκρατία, γιατί αυτοί, προκειμένου να διακριθούν εκ του ασφαλούς ή να πλουτίσουν παρανόμως, σπρώχνουν και τους υπόλοιπους στη διαφθορά. Αυτοί υπόσχονται "χαλαρό" έλεγχο σ' αυτούς που πρέπει να ελέγχονται. Αυτοί διχάζουν τους πολίτες, υποσχόμενοι παράνομα βολέματα εις βάρος της δημοκρατικής λειτουργίας.

Επειδή αυτόν τον επίμονο βλάκα δεν μπορείς να τον κρίνεις και άρα να τον νικήσεις, τον βάζεις αντιμέτωπο με ένα μέγεθος πολύ σκληρό και εξίσου επίμονο. Το μέγεθος της τύχης. Όσο κι αν το επιθυμεί ο βλάκας, δεν μπορεί να νικήσει την τύχη. Η κλήρωση κάθε φορά θα τον "σκοτώνει". Η κλήρωση θα του αφαιρεί την εύκολη επαφή με την εξουσία. Η κλήρωση θα του αφήνει ανοικτή μόνον την "πόρτα" των "γιατρών" και εκεί δεν μπορεί να πάει, γιατί οι "γιατροί" κρίνονται και ο βλάκας δεν αντέχει την κρίση. Το όλο θέμα είναι να μην του δώσεις τη δυνατότητα να διεκδικεί τη θέση εξουσίας του θλιμμένου "συγγενή" μέσω εκλογής. Είναι σε θέση να φάει την περιουσία του, προκειμένου να την αποκτήσει. Είναι σε θέση να προδώσει την πατρίδα, προκειμένου να την αποκτήσει. Είναι σε θέση να κάνει την διαφθορά κεφάλαιο, για να την αποκτήσει. Θα υποσχεθεί τα πάντα και στους πάντες και εκεί τελειώνει η Δημοκρατία.

Η κλήρωση των βουλευτών γι' αυτόν τον λόγο ήταν ιδανική. "Καθήλωνε" τον ελεγκτή έξω από την πόρτα του "χειρουργείου". Εναλλάσσει διαρκώς το πρόσωπό του έξω από αυτήν. Από τη στιγμή όμως που οι σύγχρονοι ψηφίζουν τους ελεγκτές, στην πραγματικότητα τους βάζουν μέσα στο "χειρουργείο" και αυτό είναι η καταστροφή. Γιατί; Γιατί αυτό τους αναγκάζει, ακόμα κι αν δεν το επιθυμούν οι ίδιοι, να διαπλέκονται ως συμμετοχοί. Τους παγιδεύει στην ανάγκη να δικαιολογήσουν την εξουσία και όχι να την κρίνουν, όπως είναι το καθήκον τους. Αν είναι ταυτόχρονα βλάκες και πονηροί, μπαίνουν κατ' ευθείαν στο "χειρουργείο" με αποκλειστικό στόχο να γίνουν συμμορία με τους "γιατρούς" της αρεσκείας τους. Αυτό είναι το όλο κόλπο. Αυτό το μικρό "ατόπημα" μετατρέπει την ελληνική Δημοκρατία σε "κινεζική" democracy.

Το σύστημα, που ονομάζουμε democracy, είναι ένα "εργαλείο". Ένα "εργαλείο" μεταβλητό, με τεράστιες δυνατότητες προσαρμογής. Τι σημαίνει αυτό; Αν η Δημοκρατία και το σύστημά της είναι αυτό το οποίο δίνει την εξουσία στον λαό και θέτει τους πάντες υπό την εξουσία των νόμων του λαού, τότε η democracy είναι το μεταβλητό σύστημα, που προσαρμόζεται στα συμφέροντα όποιων πραγματικά ελέγχουν την εξουσία πέρα και πάνω από τις δημοκρατικές διαδικασίες. Τα συμφέροντα των ισχυρών, που "καπελώνουν" τη Δημοκρατία και την ελέγχουν απόλυτα. Επιλέγει ένα "μερικό" από το κοινωνικό αυτό σύνολο και το κάνει συμμετοχο στην εξουσία εις βάρος όλων των υπολοίπων. Δίνει κυριαρχία στους ενόχους, που ελέγχουν μόνιμα και άρα φασιστικά την εξουσία και επιλέγουν μόνοι τους ποιοι θα γίνουν συνένοχοί τους, μπαίνοντας στη Βουλή. Δίνει

κυριαρχία σ' αυτούς που βρίσκονται εκτός νόμου και αποφασίζουν μόνοι τους ποιοι ακόμα θα "εξαιρεθούν" από τον γενικό νόμο και θα υπαχθούν στον δικό τους ειδικό νόμο.

Τα πάντα ξεκίνησαν στην Αγγλία το 1215. Εκείνη η χρονιά ήταν η χρονιά της έκδοσης της Magna Carta, η οποία αποκαλείται και Magna Carta Libertatum ("Μεγάλος Χάρτης των Ελευθεριών"). Η Μάγκνα Κάρτα θεωρείται ένα από τα πιο σημαντικά έγγραφα στην ιστορία της Δημοκρατίας, ενώ στην πραγματικότητα είναι ο απόλυτος "φονιάς" της. Γιατί είναι ο φονιάς της; Γιατί μετατρέπει τη Δημοκρατία σε ένα απλό εργαλείο, που βρίσκεται στα χέρια των εξουσιαστών. Μετατρέπει τη Δημοκρατία σε μια απλή "προσφορά" των βασιλέων προς τον λαό, ενώ στην πραγματικότητα η Δημοκρατία είναι μια μεγάλη κατάκτηση των λαών εις βάρος των βασιλέων. Η Μάγκνα Κάρτα "ζητούσε" από τον Βασιλιά ν' αποκηρύξει κάποια δικαιώματά του, να σεβαστεί τις νομικές διαδικασίες και ν' αποδεχτεί ότι θα δεσμεύεται από τους νόμους και ότι θα προστάτευε δικαιώματα των υπηκόων του.

Η Μάγκνα Κάρτα, δηλαδή, ισχυροποιεί αυτό το οποίο θεωρητικά αμφισβητεί. Ισχυροποιεί τον βασιλιά, που τον τοποθετεί σε ένα ξεχωριστό επίπεδο και όλους τους άλλους τους καθιστά υπηκόους του. Όταν ζητάς από κάποιον δικαιώματα, στην πραγματικότητα νομιμοποιείς τον ρόλο του ως θεματοφύλακα των δικαιωμάτων αυτών. Από εκεί και πέρα αυτός "παίζει" με τις ρυθμίσεις. Ανάλογα με τις εποχές και την πρόοδο της κοινωνίας, δίνει "δικαιώματα". Στο ύψιστο σημείο δίνει "democracy" χωρίς αυτήν να τον απειλεί και άρα χωρίς να είναι Δημοκρατία. Δεν υπάρχει Δημοκρατία όταν κάποιος βρίσκεται έξω και πάνω από αυτήν. Δεν υπάρχει κυριαρχία του λαού, όταν υπάρχει άνθρωπος, που είναι κυρίαρχος της ίδιας της Δημοκρατίας.

Η Μάγκνα Κάρτα των ελευθεριών των πολιτών ήταν στην πραγματικότητα η Μάγκνα "Πατσαβούρα" των προνομίων των βασιλέων και των φασιστών. Ήταν ένα προμελετημένο έγκλημα κατά των λαών και της Δημοκρατίας. Η εποχή κατά την οποία συντάχθηκε και η ταυτότητα αυτών που την συνέταξαν, είναι η απόλυτη απόδειξη ότι επρόκειτο περί προμελετημένου εγκλήματος. Συντάχθηκε σχεδόν χίλια εκατόσια χρόνια μετά την "εφεύρεση" της Δημοκρατίας. Συντάχθηκε από ανθρώπους μορφωμένους και άρα από ανθρώπους οι οποίοι γνώριζαν τα περί Δημοκρατίας. Δεν συντάχθηκε σε έναν χρόνο παράλληλο με την αρχαία Αθήνα, ώστε να "δικαιολογείται" ότι σε διαφορετικές συνθήκες διαφορετικοί λαοί κατάφεραν διαφορετικά πράγματα. Δεν συντάχθηκε από ανθρώπους, οι οποίοι αντιμετώπιζαν το "άγνωστο", όπως ο Περικλής και οι υπόλοιποι Αθηναίοι. Γνώριζαν οι πάντες τι συνέβαινε και τον λόγο που συνέβαινε. Γνωστό "μονοπάτι" ήταν η Δημοκρατία και απλά κάποιοι δεν ήθελαν να το "περπατήσουν".

Το πόσο αποτελεσματικό ήταν εκείνο το απεχθές έγκλημα είναι κάτι το οποίο το βλέπουμε ακόμα και σήμερα. Ακόμα και σήμερα η Βρετανία δεν έχει συνταγματικό νόμο. Από το 1215 μέχρι σήμερα --και άρα σχεδόν οκτακόσια χρόνια μετά-- δεν "ένιωσε" την ανάγκη να συντάξει ένα Σύνταγμα. Ο λαός της σ' αυτά τα χρόνια δεν "κέρδισε" τίποτε

παραπάνω από αυτά που είχε "κερδίσει" στον "βαθύ" Μεσαίωνα. Οι βασιλείς της εξακολουθούν να είναι πάνω και έξω από κάθε νόμο. Είναι βασιλείς με δικαιώματα, τα οποία τα απολάμβαναν οι βασιλείς του Μεσαίωνα. Μπορούν να φυλακίσουν, να εξορίσουν ή να δημεύσουν τις περιουσίες όποιων πολιτών θεωρούν ότι τους απειλούν. Μπορούν ακόμα και να σκοτώσουν. Το license to Kill, του καραγκιόζη 007, από αυτήν τη βασιλική "magna" υπεροχή, προκύπτει. Οτιδήποτε απειλεί τα συμφέροντα δήθεν της Βρετανίας και άρα και του θρόνου της, μπορεί να το εξοντώσει. Οι Άγγλοι πολίτες δεν λογίζονται καν ως άνθρωποι. Είναι subjects, τα οποία έχουν ως μοναδικό τους καθήκον να υπηρετούν αυτούς τους βασιλείς.

Το πόσο αυτός ο λαός είναι subject, μπορεί να το καταλάβει κάποιος αν σκεφτεί το πόσο "μετράει" η απόφασή του. Πόσο μετράει η κοινή απόφαση όλων αυτών. Ο εκλεγμένος Πρωθυπουργός της Αγγλίας --και άρα ο εκφραστής της "άποψης" του λαού-- μόλις εκλέγεται, δεν ορκίζεται πίστη σε κάποιο Σύνταγμα, εφόσον τέτοιο δεν υπάρχει. Ορκίζεται υποταγή στη βασίλισσα. Η βασίλισσα από εκεί και πέρα μπορεί να τον αποδεχθεί ή να τον πετάξει από το παράθυρο ή να τον πνίξει στην τουαλέτα της. Μπορεί να το κάνει αυτό συνέχεια, μέχρι ο λαός των subject να της στείλει κάποιον, τον οποίο εγκρίνει η ίδια. Η απόφαση δηλαδή του "ενός" είναι πιο ισχυρή από την απόφαση "όλων" των υπολοίπων. Για τέτοια δημοκρατία μιλάμε.

Εδώ εύλογα θα πει κάποιος ότι αυτό είναι μόνον θεωρητικό δικαίωμά της, εφόσον η πρακτική δείχνει ότι η βασίλισσα πάντα αποδέχεται την "απόφαση" του λαού. Αυτό ακριβώς είναι το παιχνίδι. Η βασίλισσα φροντίζει η ίδια να επιλέξει αυτούς που θα "διαλέξει" ο λαός, προτού ο ίδιος καν υποπτευτεί ότι αυτοί υπάρχουν. Το θεωρητικό δικαίωμα είναι απόλυτα ουσιαστικό στη μία και μοναδική περίπτωση που ο λαός επιλέξει κάποιον, τον οποίον δεν τον εγκρίνει. Κάποιον, τον οποίο δεν έχει "κατασκευάσει" προηγουμένως η καμαρίλα του Παλατιού. Στη μία και μοναδική περίπτωση, που ακόμα και ένας εκλεκτός της μετά την εκλογή του --και στο διάστημα μεταξύ της Ντάουνινγκ στριπ και του Παλατιού-- πάθει καμία "επιφοίτηση" και πάψει να είναι εκλεκτός της.

Εξασφαλίζοντας λοιπόν την ύπαρξή τους και την υπεροχή τους, οι Βασιλείς της Αγγλίας, μέσω αυτού του απεχθούς κειμένου, "έπαιζαν" με τον λαό τους. Ανάλογα με τη δική του πρόοδο --την οποία οι ίδιοι για λόγους συμφέροντος διαρκώς υπονόμειαν--, του έδιναν "ψίχουλα" δικαιωμάτων. Ό,τι "περίσσευε" από το φασιστικό "τραπέζι". Η γενικότερη πρόοδος της ανθρωπότητας ήταν αυτή η οποία τους ανάγκαζε να προσαρμόζονται και όχι οι απαιτήσεις των νικημένων subjects. Έβλεπαν τι συνέβαινε στον κόσμο και προσαρμόζονταν, για να μην υπάρχει περίπτωση να αιφνιδιαστούν από τις εξελίξεις.

Οριακά τα "ψίχουλα" αυτά έγιναν η γνωστή democracy. Το Παλάτι της Αγγλίας, δηλαδή, δημιούργησε τη democracy, γιατί γνώριζε πώς να την ελέγχει. Γνώριζαν όλοι αυτοί ότι αργά ή γρήγορα οι πολίτες τους θα έρχονταν σε επαφή με την ελληνική γνώση και άρα και με

την γνώση της Δημοκρατίας και φρόντισαν να τους προλάβουν. Έβλεπαν τον κλασικισμό να "καλπάζει" στην Ευρώπη και προετοιμάστηκαν ανάλογα. Πριν προλάβουν να τους ανατρέψουν οι πολίτες τους, απαιτώντας Δημοκρατία, τους πρόλαβαν και τους έδωσαν democracy. Πριν πάρουν μόνοι τους το "γλυκό", τους το έδωσαν οι ίδιοι "δηλητηριασμένο". Τι έκαναν; Το εξής απλό. Έβαλαν τον λαό να κυνηγάει την "ουρά" του. Έβαλαν τους δικούς τους πιστούς υπαλλήλους να παριστάνουν τους εκλεγμένους παράγοντες της εξουσίας της Δημοκρατίας. Οι ελέω Παλατιού έγιναν με την ψήφο του λαού παράγοντες της δημοκρατίας.

Με χρήματα του Παλατιού ιδρύθηκαν τα "κόμματα" της democracy. Τι ήταν αυτά τα "κόμματα"; Ιδιόκτητα "μαγαζιά" του Παλατιού, τα οποία παραδόθηκαν στη διαχείριση των υπαλλήλων τους. Οι ίδιοι υπάλληλοι των ίδιων συμφερόντων αναλάμβαναν "εργολαβικά" να "υπερασπιστούν" δήθεν τα συμφέροντα των υπολοίπων κοινωνικών τάξεων. Όλοι τους εκπαιδευμένοι αστοί. Άλλοι από αυτούς αναλάμβαναν τους "νοικοκυραίους" και ονομάζονταν "συντηρητικοί" ή "δεξιοί" και άλλοι πιο "προχωρημένοι" αναλάμβαναν τους "εργάτες" και ονομάζονταν "προοδευτικοί" ή "αριστεροί". Όλοι από κοινού υπερασπιζονταν τα δικά τους ταξικά συμφέροντα μέσα στη Βουλή και ό,τι "περίσσειε" --όταν "περίσσειε"-- το έδιναν και στους "πελάτες" τους. Οι πολίτες έγιναν "πελάτες" των αστών ...των υπαλλήλων του Παλατιού. Το Παλάτι με αυτόν τον τρόπο παρέμεινε πάνω και έξω από κάθε νόμο, που αφορούσε τους υπόλοιπους.

Δικοί τους άνθρωποι ήταν όλοι αυτοί οι οποίοι ψηφίζονταν, είτε για να "κυβερνούν" ως πρωθυπουργοί και υπουργοί είτε για να ελέγχουν τους κυβερνώντες ως βουλευτές. Γι' αυτόν τον λόγο κάναμε τόσο μεγάλη ανάλυση στο θέμα της εκλογής των βουλευτών. Το Παλάτι της Αγγλίας γνώριζε τα μυστικά της Δημοκρατίας. Γνώριζε τι την "βραχυκυκλώνει" και φρόντισε να την παραδώσει βραχυκυκλωμένη. Έβαλε τους πολίτες να ψηφίζουν τόσο τους "στρατηγούς" όσο και τους βουλευτές. Όλους αυτούς τους έκανε μια "συμμορία" και την έλεγχε απόλυτα. Δικοί τους άνθρωποι ήταν όλοι. Οι επιστάτες, οι σφουγγοκολάριοι και οι κηπουροί τους. Όποιον εραστή ή παρατρεχάμενο ήθελαν να τον βολέψουν κάπου, χωρίς να τον πληρώνουν οι ίδιοι και ταυτόχρονα να τους είναι χρήσιμος, τον έκαναν πολιτικό της democracy.

Οι δικηγόροι, οι οικονομολόγοι, οι μηχανικοί και οι γιατροί του Παλατιού έγιναν "εκλεκτοί" του λαού και της democracy. Οι πιο διάσημοι και οι πιο προβεβλημένοι "φίλοι" του λαού. Οι καλύτεροι, ανάμεσα στους οποίους έπρεπε να διαλέξει ο λαός. Ο λαός, ο οποίος θα φερόταν "έξυπνα", αν απολάμβανε την ίδια επιλογή με το Παλάτι. Ο λαός, ο οποίος θα φερόταν "έξυπνα", αν ψήφιζε τα στελέχη, που είχαν την "εγγύηση" ποιότητας του Παλατιού. Την περίφημη "Royal Warrants of Appointment". Με αυτόν τον τρόπο η Δημοκρατία και οι πολιτικοί άνδρες έγιναν ένα απλό "προϊόν" βασιλικής "κατασκευής". Όπως με τα Ουίσκι τους, που τα καλύτερα θεωρούνται αυτά τα οποία προμηθεύουν το Παλάτι. By Appointment to the Queen. Η αθλιότητα σε όλο της το μεγαλείο. Η κατάντια του ανθρώπου σε όλη της τη μεγαλοπρέπεια.

Στην πραγματικότητα έβαλαν τα "σκυλιά" τους να οδηγούν ανθρώπους. Όπως ήταν φυσικό, τους έφτιαξαν κι ένα "σπιτάκι" δίπλα στο Παλάτι. Το γνωστό χαμαιτυπείο με τα πράσινα καθίσματα, όπου γκαρίζουν τα γαϊδούρια της βασίλισσας. "Οου", "Αου" και άλλα πολλά άναρθρα είναι αυτά τα οποία συνήθως ακούγονται μέσα σ' αυτό. Εκεί διαπρέπουν τα αμετροεπή γαϊδούρια, που, όπως ο Μπράουν, νομίζουν ότι μπορούν να "σώζουν" όχι μόνον τη Βρετανία, αλλά και τον κόσμο ολόκληρο με τις πράξεις τους. Αυτοί, οι οποίοι δεν μπορούν να σώσουν τους εαυτούς τους και ζουν υπό συνθήκες 1215, θεωρούν τους εαυτούς τους εγγυητές και προστάτες της παγκόσμιας Δημοκρατίας. Οι νάνοι, που νομίζουν ότι είναι συνάδελφοι με τον γίγαντα Περικλή.

Η επιτυχία αυτής της συνταγής οφείλεται σ' αυτό το οποίο είπαμε πιο πάνω. Ότι η democracy είναι ένα "εργαλείο", το οποίο μπορεί να προσαρμοστεί πάνω σε όποια συμφέροντα επιλέξει αυτός ο οποίος την ελέγχει. Από τη στιγμή που δεν λειτουργεί με βάση τα γενικά συμφέροντα και άρα με την "κλήρωση" των ελεγκτών της εξουσίας επί του συνόλου της κοινωνικής βάσης, μπορεί να προσαρμοστεί πάνω στα συμφέροντα όλων όσων έχουν δικαίωμα να ελέγχουν. Όλων όσων μπορούν με "ψευδοεκβιασμούς" της εξουσίας να εισπράττουν προνόμια, με αντιπαροχή τον μη έλεγχο. Όταν δεν λειτουργεί η Δημοκρατία, όποιον επιλέξεις να "εκπροσωπείται" μέσα στη Βουλή της, μπορείς να τον κάνεις συνένοχό σου. Όποιον επιλέξεις να ευνοηθεί από τη λειτουργία της, μπορείς να τον κάνεις υποστηρικτή των δικών σου προνομίων.

Αυτό και έγινε. Επιλέχθηκαν να ασκούν τον έλεγχο οι αστοί και αυτοί έγιναν συνένοχοι της εξουσίας. Όλα τα "σκυλιά" της βασίλισσας είχαν ένα κοινό ταξικό χαρακτηριστικό. Ήταν αστοί. Στο σύνολό τους αστοί. Γεμάτο το "σπιτάκι" της Βουλής από βασιλικά "σκυλιά". Οι πραγματικοί "συνέταιροι" της βασίλισσας --και άρα οι "γαλαζοαίματοι"-- δεν εντάσσονταν στην Κάτω Βουλή. Αυτοί στελέχωναν την Άνω Βουλή. Γιατί; Για να "φρενάρουν" την οποιαδήποτε αρνητική εξέλιξη, πριν αναγκαστεί να το κάνει η βασίλισσα και άρα να εκτεθεί στη δημόσια κρίση ο θεσμός της βασιλείας. "Σκυλιά" τους ήταν, αλλά δεν μπορούσαν να τα εμπιστευόνται και απόλυτα. Η Άνω Βουλή ήταν οι "καβαλάρηδες" με τις κόκκινες στολές, που κατεύθυναν τους "σκύλους". Η Άνω Βουλή σταματά τη "διάβρωση" της Magna Carta.

Αυτό ήταν το όλο κόλπο. Όλοι αυτοί οι αστοί υπηρετούσαν τα συμφέροντα της βασίλισσας και βέβαια και τα δικά τους. Ο λαός έμεινε απ' "έξω" και ελεγχόταν απόλυτα, εφόσον μόνος του επέλεγε αυτούς που τον αδικούσαν. Όπως συμβαίνει πάντα με την εξουσία, έτσι συνέβη και σ' αυτήν την περίπτωση. Μια πετυχημένη "συνταγή" γίνεται εύκολα κοινή γι' αυτούς που έχουν κοινά συμφέροντα. Έχοντας οι βασιλείς και οι φασίστες τα ίδια προβλήματα παντού στον κόσμο και κυρίως στην Ευρώπη, υιοθέτησαν αμέσως την πετυχημένη αγγλική "συνταγή".

Οι βασιλείς της Γαλλίας, της Γερμανία κλπ., είχαν ανάλογα συμφέροντα μ' αυτά του αγγλικού θρόνου και εκτίμησαν αμέσως τη "συνταγή" του. Έβγαλαν κι αυτοί τους

"σκύλους" τους να οδηγήσουν τους λαούς στον "παράδεισο" της δημοκρατίας. Εκμεταλλεύτηκαν κι αυτοί τα χαρακτηριστικά των δικών τους αστικών τάξεων και η απομίμηση ήταν τέλεια. Γι' αυτόν τον λόγο η democracy πέρασε γρήγορα το στενό της Μάγχης και έγινε το κυρίαρχο πολίτευμα της Ευρώπης. Το πολίτευμα της πιο ανεπτυγμένης γωνιάς του Πλανήτη. Όποιος απειλούσε τη democracy, ήταν εχθρός όλων των εξουσιών όλων των ισχυρών κρατών. Όποιος απειλούσε τη democracy, γινόταν εχθρός όλων των ισχυρών και των μορφωμένων της Ευρώπης. Όλων όσων εκμεταλλεύονταν τους λαούς τους και δεν ήθελαν να έχουν προβλήματα σ' αυτήν τους την πράξη.

Ακόμα κι αυτοί, που μπορούσαν να τους πολεμήσουν, δεν το έκαναν, γιατί δεν είχαν συμφέρον να το κάνουν. Ακόμα κι αν γνώριζαν τι συμβαίνει, φοβούνταν ν' αντιδράσουν. Με αυτόν τον τρόπο γινόταν "αφαίμαξη" των "κατώτερων" κοινωνικών τάξεων, εφόσον οι ικανοί άνθρωποι, απ' όποια κοινωνική τάξη κι αν προέρχονταν, προτιμούσαν να μπουν στην αστική "συμμορία", η οποία θα τους έκανε γρήγορα και με ασφάλεια πλούσιους και διάσημους. Γιατί ν' αγωνιστεί το παιδί των εργατών για τους εργάτες; Να ρισκάρει τη ζωή του για ένα αμφίβολο αποτέλεσμα, έχοντας απέναντί του τους πιο ισχυρούς εχθρούς;

Σ' αυτήν την άμεση και γρήγορη παγκόσμια "επιτυχία" του αγγλικού "προϊόντος" συνετέλεσε και το γεγονός ότι η Βρετανία βρέθηκε με τεράστια παγκόσμια επιρροή στα χρόνια της αποικιοκρατίας. Τους ισχυρούς ανταγωνιστές της τους έπειθε να υιοθετήσουν εύκολα τη democracy, γιατί τους συνέφερε. Τους έπειθε ότι δεν άλλαζαν οι μεταξύ τους όροι ανταγωνισμού και ταυτόχρονα "ξεφορτώνονταν" τους λαούς τους ως πρόβλημα, το οποίο τους απειλούσε με ανατροπή. Τους έπειθε ότι με αυτήν την επιλογή θα "ξεφορτώνονταν" από κοινού τους ανεπιθύμητους, είτε αυτοί ήταν "κατώτερα" κράτη είτε "κατώτεροι" πολίτες. Από εκεί και πέρα τους έβαζε στο παιχνίδι του ιμπεριαλισμού με τη χρήση αυτής της πρακτικής.

Ο ιμπεριαλισμός, δηλαδή, αντί να μειωθεί, εξαιτίας της democracy έγινε ακόμα χειρότερος, γιατί ήταν ακόμα πιο ύπουλος. Αν μέχρι τότε απαιτούνταν στρατοί και πόλεμοι για να ασκηθεί, από εκείνη τη στιγμή και έπειτα μπορούσε να επιτευχθεί μέσα σε σαλόνια και μετά από δεξιώσεις. Οι ιμπεριαλιστές όχι μόνον δεν εμφανίζονταν ως αιμοσταγείς δολοφόνοι, αλλά εμφανίζονταν σαν ειρηνοποιοί και ευεργέτες. Το κόλπο ήταν απλό και το ίδιο έκαναν όλοι οι ισχυροί. Από τη στιγμή που μπορούσαν με τα δικά τους "σκυλιά" να ελέγχουν τον δικό τους λαό, γιατί να μην κατασκευάσουν "σκυλιά" από άλλους λαούς, για να τους ελέγχουν; Εύκολα πράγματα. Είχαν βρει τη "φάμπρικα" να ελέγχουν τους πάντες. Είχαν εξασφαλίσει και το *cory right* της μισητής γι' αυτούς Δημοκρατίας και δεν φοβούνταν τίποτε. Ό,τι και να σκέφτονταν οι εχθροί τους, αυτοί θα έβαζαν απέναντί τους τον τρομερό Περικλή, σαν επίσημοι "αντιπρόσωποι" του.

Έχοντας το πλεονέκτημα της γνώσης και του πλούτου, οι ισχυροί του Πλανήτη "έπαιζαν" εις βάρος των λαών και των κρατών το ίδιο πάντα παιχνίδι. Σε κράτη, τα οποία τα

θεωρούσαν "Μπανανίες" και τους λαούς τους καθυστερημένους, δεν τους έδιναν καν τη democracy. Στήριζαν αιμοσταγείς Ίντι Αμίν και τα έλεγχαν απόλυτα. Σε κράτη, τα οποία τα θεωρούσαν επικίνδυνα, τους έδιναν τη democracy. Κράτη, όπως η Ελλάδα, για παράδειγμα. Το σημερινό πολίτευμα της Ελλάδας είναι democracy με εκλεγμένους βουλευτές αντιπροσώπους. Βουλευτές, οι οποίοι στο σύνολό τους είναι αστοί και άρα ως εκπρόσωποι εκπροσωπούν στη Βουλή μόνον τα συμφέροντα της δικής τους κοινωνικής τάξης.

Κατάλαβε ο αναγνώστης τι είδους δημοκρατία πουλάνε οι υπερατλαντικοί Μπους; Τι δημοκρατία θέλουν να "πουλήσουν" στο σημερινό Ιράκ; Την ίδια μ' αυτήν που μας "πούλησαν" και στην Ελλάδα. Τη democracy, που την πληρώσαμε με το αίμα του εμφυλίου και στη συνέχεια τη "μεταλλάξαμε" με το παραγκιοζιλίκι του "Πολυτεχνείου". Αυτό θέλουν να τους "πουλήσουν" και οι "αχάριστοι" Ιρακινοί δεν το παίρνουν. Αυτό, που εννοούν σαν δημοκρατία, είναι να τους επιβάλουν κάποιους Μητσοτάκηδες, Παπανδρέου ή Καραμανλήδες και να τους ελέγχουν απόλυτα.

Απλά πράγματα. Με δέκα "σκυλόσογα" ελέγχεις έναν ολόκληρο λαό. Με δέκα οικογένειες χαφιέδων ελέγχεις ένα κράτος. Τους ντύνεις, τους ταΐζεις και τους ποτίζεις και αυτοί κάνουν ό,τι σε συμφέρει. Κάνουν εμφυλίους και τους προστατεύεις με τα όπλα σου. Κάνουν "βίες και νοθείες" και τους στέλνεις στο Παρίσι, για να μάθουν γκολφ. Κάνουν "αποστασίες" και τους προστατεύεις σε πολυτελείς "εξορίες". Όταν θα "ησυχάσουν" τα πράγματα, θα τους επαναφέρεις. Θα τους κηδέψεις σαν "γέρους της Δημοκρατίας", θα τους δώσεις ένα αεροπλάνο, για να γυρίσουν πίσω σαν θεόσταλτοι "εθνοσωτήρες" ή θα τους κάνεις σοφούς "επίτιμους" με μεγάλο παρεμβατικό ρόλο.

Αυτό γίνεται. Επαναλαμβάνεται σε όλα τα κράτη και με τον ίδιο κι απaráλλαχτο τρόπο η πετυχημένη "συνταγή" της Αγγλίας. Σου δίνουν έτοιμο το "λειτουργικό" της democracy και ταυτόχρονα εκπαιδεύουν μόνοι τους και το προσωπικό που θα το "τρέξει". Τόσο "καλοί" άνθρωποι είναι. Όλα τα "σκέφτονται" για το "καλό" των άλλων. Με ελάχιστες "πολιτικές" οικογένειες ελέγχεις ολόκληρα κράτη εις βάρος των λαών τους. Με τα χρήματά σου ιδρύεις τα κόμματα των "σκύλων" σου και στη συνέχεια τα στηρίζεις σε βαθμό τέτοιο, που να μονοπωλούν εύκολα την εξουσία στα κράτη που πέφτουν στα ιμπεριαλιστικά "δίκτυα" σου.

Αυτοί οι διορισμένοι από τους ιμπεριαλιστές λακέδες ηγούνται των κρατών με "δημοκρατικές" διαδικασίες. Ξεκινώντας από την κορυφή, επαναλαμβάνονται οι ίδιες πρακτικές μέχρι τη βάση της εξουσίας. Οι ξένοι διορίζουν τους "στρατηγούς-κομματάρχες" και οι "στρατηγοί" διορίζουν τους βουλευτές, οι οποίοι υποτίθεται θα τους ελέγχουν. Η τέλεια "δημοκρατία". Ο λαός απόλυτα "κυρίαρχος". Άλλοι διορίζουν τους ηγέτες του και άλλοι τους ελέγχουν. Ο λαός μόνον ψηφίζει, απλά για να νομιμοποιεί τις επιλογές τρίτων. Απλά συμμετέχει μέχρι τον βαθμό που απαιτείται να γίνει συνένοχος στα εις βάρος του εγκλήματα. Ο λαός ψηφίζει τους "ιδιόκτητους" βουλευτές, οι οποίοι επιτρέπουν στους λακέδες των ξένων το "στήσιμο" της Βουλής και την κατάλυση κάθε έννοιας Δημοκρατίας.

Από εκεί και πέρα όλους αυτούς μπορείς να τους ελέγχεις απόλυτα και να τους εκβιάζεις επίσης απόλυτα. Όλους αυτούς τους εκπαιδευμένους προδότες τους βάζεις να κάνουν ό,τι σε συμφέρει εις βάρος των πατρίδων τους, γιατί απλούστατα δεν φοβούνται. Δεν φοβούνται την αντίδραση των συμπατριωτών τους, γιατί υπάρχουν τα "ανώτερα" αφεντικά, που θα τους σώσουν. Δεν φοβούνται την αντιπάθεια των συμπατριωτών τους, γιατί τη διαδοχή τους στα παιδιά τους θα την εξασφαλίσουν τα ίδια αφεντικά. Τα αφεντικά, που θα τα σπουδάσουν στα δικά τους Πανεπιστήμια και θα τα κάνουν "γενίτσαρους" της democracy και του αγγλοσαξονισμού. Οι συμμαθητές όλων των χαφιεδογόνων όλων των χαφιεδοεξουσιαστών όλων των "μπανανοκρατών".

Αν αυτά όλα "θυμίζουν" στον αναγνώστη την πολιτική ιστορία των γνωστών "πολιτικών" οικογενειών, που μονοπωλούν την εξουσία στην Ελλάδα, πολύ σωστά σκέφτονται. Το ίδιο κέντρο εξουσίας, που έβαλε τον Μητσοτάκη να κάνει την αποστασία, για να μας οδηγήσει στη Χούντα, ήταν αυτό το οποίο τον επέβαλε στη μεταπολίτευση. Είναι αυτό το οποίο έκανε τον ίδιο πρωθυπουργό και την κόρη του υπουργό εξωτερικών. Είναι το ίδιο κέντρο που σπούδασε τον Κυριάκο στην Αμερική και του βρήκε δουλειά αμέσως στην Ελλάδα. Είναι το ίδιο κέντρο που αποφάσισε να τον βάλει στη Βουλή. Είναι τέλος το ίδιο κέντρο, που, αν τα πράγματα πάνε στραβά για την "οικογένεια", θ' αναλάβει να τον "φυγαδεύσει" από τη χώρα και εν ανάγκη να τον προστατεύσει με τα όπλα. Μέχρι ...μέχρι να τον "ξαναχρηαστούμε" και να μας τον στείλουν και πάλι να μας ..."σώσει". Ο Κυριάκος. Ο κακόμοιρος ο Κυριάκος.

Σ' αυτό το παιχνίδι των ιμπεριαλιστών και των οικογενειών-χαφιέδων τους συμμετείχε και εξακολουθεί να συμμετέχει και το ΚΚΕ. Το γνωστό "μαγαζί" του Περισσού. Το σταλινικό "παραμάγαζο", το οποίο συχνά-πυκνά κατηγορεί τη Δημοκρατία και μας υπόσχεται σωτηρία μέσω της δικτατορίας του προλεταριάτου. Το πολιτικό "εξάμβλωμα" του Μάρξ, του Λένιν, του Στάλιν και άλλων παρασίτων της ανθρώπινης κοινωνίας. Αυτό το ΚΚΕ, χάρη στην παρουσία του στη Βουλή, εξασφαλίζει το μονοπώλιο της εξουσίας στις "οικογένειες". Επιχειρώντας δήθεν την κατάληψη της εξουσίας, μέσω της κομματικοποίησης του κρατικού μηχανισμού, δίνει το "άλλοθι" στα κοινά κόμματα να κάνουν το ίδιο και με αυτόν τον τρόπο καταστρέφεται η Δημοκρατία. Καταστρέφεται, γιατί οι εκλεγμένοι βλάκες, που παριστάνουν τους βουλευτές, έχουν τη δυνατότητα να διχάζουν τον λαό, υποσχόμενοι βολέματα και αργομισθίες στο δημόσιο.

Το αποτέλεσμα της εισόδου του ΚΚΕ μέσα στη Βουλή είναι θανατηφόρο για τη Δημοκρατία. Εκτός από τους Βουλευτές, οι οποίοι από κοινού εξυπηρετούν ειδικά ταξικά και ιδιωτικά συμφέροντα, μέσα σ' αυτήν τη Βουλή του παραλόγου μπαίνουν και οι ΚΚΕδες με τα ιδεολογικά τους συμφέροντα. Κλέβουν για τους εαυτούς τους, κλέβουν για την κοινωνική τους τάξη και κλέβουν και για το "κόμμα". Ό,τι συμφέρει τους "εμπόρους" της democracy. Τζάμπα σπούδασαν οι Αγγλοσάξονες την κόρη της Παπαρήγα στα Κολέγια; Ό,τι δίνουν στα παιδιά τους, έδωσαν και στο δικό της παιδί. Για τόσο δίκαιους ανθρώπους μιλάμε. Εκεί

φτάσαμε. Να μας δουλεύει η κακομοίρα η Παπαρήγα. Σε ποιον να το πεις και να σε πιστέψει.

Τι όμως συνέβη και μια τέτοια αριστοτεχνικής εμπνεύσεως και εφαρμογής "φάμπρικα" εμφανίζει σήμερα σημάδια "σήψης"; Πώς μια τέτοια συνομωσία των πλούσιων και των μορφωμένων αυτού του κόσμου απειλείται με ολική κατάρρευση; Γιατί σήμερα η democracy να δείχνει τέτοια φθορά; Μιλάμε πραγματικά για ανήκεστο βλάβη. Ούτε καν η "σημαία" της πραγματικής Δημοκρατίας δεν φτάνει, για να την προστατεύσει. Η ίδια η Δημοκρατία αμφισβητείται πλέον από τους λαούς. Μιλάνε οι πολιτικοί για Δημοκρατία και "ξερνούν" οι λαοί. Κάποιοι πολίτες έφτασαν στο σημείο να νοσταλγούν τον Στάλιν και να ζηλεύουν τους "μουλάδες". Κάτι πολύ σοβαρό έγινε, για να φτάσουμε σ' αυτό το σημείο. Κάποιο πολύ μεγάλο λάθος κάποιων πολύ μεγάλων παραγόντων της democracy.

Αυτό το οποίο συνέβη είναι το εξής: Η "φάμπρικα" της democracy ήταν τέλεια φτιαγμένη και θα μπορούσε να "δουλεύει" τους λαούς για χιλιάδες χρόνια ακόμα. Το μυστικό της επιτυχίας της όμως ήταν κάτι, το οποίο προφανώς δεν το γνώριζαν ούτε οι ίδιοι οι εμπνευστές της. Ήταν κάτι, το οποίο τούς είχε προκύψει εξαιτίας της τύχης και αυτοί απλά έπρεπε να το διατηρήσουν. Έπρεπε να προστατεύσουν την καλή τους τύχη. Δεν το έκαναν όμως. Δεν το έκαναν, γιατί δεν γνώριζαν τι ακριβώς οφειλόταν στην τύχη τους και τι ακριβώς στη δική τους ευφύια. Είναι προφανές ότι δεν το γνώριζαν, γιατί, αν το γνώριζαν, δεν θα τολμούσαν να το αλλάξουν. Θα γνώριζαν τις συνέπειές του και δεν θα τολμούσαν να τις ρισκάρουν. Κανένας δεν πριονίζει το κλαδί στο οποίο κάθεται. Αυτό ακριβώς έγινε στην περίπτωση της democracy. Οι ηλίθιοι πριόνισαν το κλαδί, πάνω στο οποίο κάθονταν.

Αυτό, το οποίο προστάτευε τη democracy, ήταν η δυναμική των συμφερόντων των "ιδιοκτητών" των επιμέρους εθνικών συστημάτων. Οι "ιδιοκτήτες" των εθνικών κρατών είχαν κοινά συμφέροντα μεταξύ τους σ' ό,τι αφορά τον έλεγχο των λαών τους, αλλά είχαν συγκρουόμενα συμφέροντα μεταξύ τους. Καλώς ή κακώς τα συμφέροντα όλων αυτών ήταν ενταγμένα μέσα στα εθνικά συμφέροντα του εθνικού κράτους από το οποίο προέρχονταν. Καλώς ή κακώς εξυπηρετούσαν αυτά τα εθνικά συμφέροντα από τις αρπακτικές διαθέσεις των αντιπάλων τους. Ο βασιλιάς της Αγγλίας είχε συγκρουόμενα συμφέροντα με τον βασιλιά της Γαλλίας ή αυτόν της Γερμανίας. Ως βασιλείς είχαν κοινά συμφέροντα εναντίον των λαών τους, αλλά ως βασιλείς συγκεκριμένων κρατών είχαν συγκρουόμενα συμφέροντα με τους αντιπάλους βασιλείς.

Αυτή η δυναμική των συμφερόντων ήταν το "κλαδί" πάνω στο οποίο στέκονταν η democracy. Οι βασιλείς ανταγωνίζονταν μεταξύ τους, αλλά σ' αυτόν τον ανταγωνισμό παρέσερναν και τους λαούς τους. Οι λαοί γινόταν συνένοχοι και άρα συνέταιροι με τους ίδιους ανθρώπους που τους ταλαιπωρούσαν. Ο αγγλικός λαός, που ήταν θύμα του βασιλιά του μέσα στην Αγγλία, γινόταν θύτης και συνένοχός του απέναντι σε άλλους λαούς. Αυτό

γινόταν με όλα τα ισχυρά κράτη και η πρακτική γινόταν παγκόσμια και ανίκητη. Οι ισχυροί μέσα στα κράτη εκμεταλλεύονταν τους πολίτες και τα ισχυρά κράτη εκμεταλλεύονταν τα ανίσχυρα.

Οι ισχυρότεροι των λαών, οι οποίοι θεωρητικά αλλά και πρακτικά ήταν εκείνοι οι οποίοι, λόγω οικονομικού επιπέδου και εκπαίδευσης, μπορούσαν με τις μεγαλύτερες πιθανότητες να διεκδικήσουν τη Δημοκρατία, δεν το έκαναν, γιατί επωφελούνταν από τη democracy. Οι εργάτες της Αγγλίας, οι οποίοι θίγονταν από τα αστικά "σκυλιά" που τους κυβερνούσαν, είχαν κέρδος εις βάρος των άλλων λαών, εξαιτίας αυτής της διακυβέρνησης. Αυτή η δυναμική ήταν ανίκητη. Democracy για τους λαούς και τα κράτη και Δημοκρατία μόνον μεταξύ των φασιστών. Η απόλυτη ειρωνεία. Καθαρά δημοκρατικά λειτουργούσαν μόνο μεταξύ τους οι βασιλείς και οι φασίστες αυτού του κόσμου. Οι ιδιοκτήτες των κατά τόπους democracy.

Όλα αυτά τα τέλεια για την εξουσία άρχισαν ν' αλλάζουν από το 1945 και μετά. Τι έγινε τότε. Ό,τι γίνεται σε ένα αεροπλάνο αν ένας άσχετος βρεθεί στο πιλοτήριο και με "τσαμπουκά" αρπάξει το ηνθάλιο. Εμφανίστηκε ο άσχετος του Πλανήτη να παραστήσει τον "υπερπροστάτη" της democracy. Για πρώτη φορά στην ιστορία του κόσμου ένας από τους ισχυρούς θ' αναλάμβανε να αντικαταστήσει αυτό το οποίο μέχρι τότε εξασφάλιζε η δυναμική. Τη μόνιμη προστασία της δυναμικής της democracy, που μέχρι τότε την εξασφάλιζε ο μόνιμος ανταγωνισμός των φασιστών, ανέλαβε να την παράσχει κάποιος μόνος του. Κάποιος, ο οποίος είχε επίσης συγκρουόμενα συμφέροντα μ' αυτά των υπολοίπων. Το "πριόνι" είχε πλέον ακουμπήσει το "κλαδί" της δυναμικής. Η τύχη του συστήματος εξουσίας βρισκόταν στο έλεος των άσχετων Αμερικανών.

Η λογική αυτού του άσχετου ήταν απλή. Επένδυσε στον κομμουνιστικό "κίνδυνο" και θεωρούσε ότι αυτό το στοιχείο θα ήταν αρκετό, για να κάνει ακλόνητη την παγκόσμια democracy. Η πίτα θα παρέμενε ολόκληρη για το σύστημα, αλλά και ο νέος "σκύλος" θα έπαιρνε μεγαλύτερο "κομμάτι". Φιλοδοξία αυτού του νεοφερμένου στην εξουσία ήταν να βάλει κι αυτός το "χεράκι" του εκεί όπου μέχρι τότε το έβαζε μόνον η Αγγλία. Φιλοδοξία του ήταν να ασκήσει κι αυτός παγκόσμιο ιμπεριαλισμό και άρα να βάλει χέρι στα παγκόσμια κέρδη. Για σαράντα περίπου χρόνια το κόλπο του έπιασε. Οι ΗΠΑ έγιναν η νεοφερμένη δύναμη, που επαναλάμβανε επιτυχώς την αγγλική ιμπεριαλιστική πολιτική της Αγγλίας. Όχι μόνον την επαναλάμβανε σε νέα μέρη, αλλά και την αντικαθιστούσε όπου μπορούσε. Ο μαθητής είχε γίνει καλύτερος από τον δάσκαλο. Οι Αμερικανοί ήταν ευτυχείς. Κυβερνούσαν σχεδόν μόνον τους ολόκληρο το ανθρώπινο "σκάφος". Ήταν ιδιοκτήτες της δικής τους democracy και έλεγχαν τις democracy όλου σχεδόν του μη κομμουνιστικού κόσμου.

Όλα αυτά τα έκαναν κυρίως εις βάρος της Αγγλίας. Κυρίως την Αγγλία αδικούσαν, εφόσον το δικό της μερίδιο αποσπούσαν. Για τα υπόλοιπα κράτη δεν άλλαζε τίποτε δραματικά, εφόσον, ό,τι μερίδιο ήταν να δώσουν στον ιμπεριαλισμό, το έδιναν έτσι κι

αλλιώς. Δεν τους ένοιαζε αν αυτό το μερίδιο το εισέπραττε το νέο αφεντικό. Δεν τους ένοιαζε αν το εισέπρατταν οι Αμερικανοί εις βάρος των Άγγλων. Εκείνοι το έδιναν και αυτό ήταν η ζημιά τους. Μέσα σε σαράντα χρόνια η Μεγάλη Βρετανία "αποστεώθηκε" πλήρως. Μέσα σε σαράντα χρόνια η μεγαλύτερη αποικιοκρατική δύναμη, που γνώρισε ποτέ ο κόσμος, έγινε ένα κράτος της σειράς. Αναγκάστηκε, για να επιβιώσει, να γίνει το "δουλικό" του νέου Πλανητάρχη.

Ο χρόνος όμως δεν δικαίωσε τους άσχετους. Η επένδυσή τους ήταν στον "αέρα". Μέσα σε μια νύχτα η Σοβιετική Ένωση κατέρρευσε και άρα χάθηκε το "άλλοθι" των Αμερικανών και άρα το στήριγμα της παγκόσμιας democracy. Χάθηκε ο "εχθρός" και χωρίς "εχθρό" η democracy δεν μπορεί να λειτουργήσει. Το "πριόνι" ήταν βυθισμένο μέχρι το μέσον του "κλαδιού" και υπήρχε μεγάλος κίνδυνος. Έπρεπε να παρθούν αποφάσεις. Οι Αμερικανοί έπρεπε ν' αποφασίσουν και αυτό ήταν από τη φύση του επικίνδυνο, εφόσον οι άνθρωποι ήταν παντελώς άσχετοι. Δεν ερμήνευσαν σωστά τα δεδομένα και ήταν φυσικό να πάρουν τις λανθασμένες αποφάσεις.

Τα δεδομένα, που ερμηνεύτηκαν λάθος, είχαν σχέση με τα συμφέροντά τους. Δεν κατάλαβαν ότι τα συμφέροντα της democracy δεν ήταν ταυτόσημα με τα αμερικανικά συμφέροντα. Ήταν συμπλέοντα, αλλά όχι ταυτόσημα. Ό,τι συνέφερε τους Αμερικανούς, δεν σήμαινε ότι συνέφερε την εξουσία γενικά. Την εξουσία τη συνέφερε η δυναμική των αντιπάλων συμφερόντων της εθνικής εποχής. Τη συνέφερε να έχουν οι λαοί "εχθρούς" απέναντί τους. Τους συνέφερε η κάθε democracy να έχει έναν ομοειδή "εχθρό" απέναντί της, ώστε να νομιμοποιείται ο φασισμός της. Με την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης -- και άρα του ενιαίου εχθρού της ενιαίας democracy-- άρχισαν να αναδύονται εκ νέου τα εθνικά συμφέροντα. Συμφέροντα, τα οποία μέχρι εκείνη τη στιγμή "πνίγονταν" μπροστά στο μέγεθος του ενιαίου και τεράστιου σοβιετικού "εχθρού".

Αυτά τα συμφέροντα των ανταγωνιστών τους οι Αμερικανοί τα εξέλαβαν ως εχθρικά και αποφάσισαν να τα εξαλείψουν. Δεν τα άφησαν ν' αναπτυχθούν και άρα να "επουλώσουν" το λάθος του μέχρι τότε "πριονίσματος". Συνέχισαν το "πριόνισμα". Τι σημαίνει πρακτικά αυτό; Η έλλειψη του μεγάλου και κοινού εχθρού, ο οποίος νομιμοποιούσε τους Αμερικανούς στην κορυφή του συστήματος, άρχισε να φέρνει και πάλι στην επιφάνεια τα επιμέρους εθνικά συμφέροντα των ισχυρών λαών. Τα συμφέροντα, μέσα στα οποία ήταν ενταγμένα και τα συμφέροντα των ισχυρών ιδιοκτητών των τοπικών democracy. Τα συμφέροντα, που στην πραγματικότητα συνέφεραν την εξουσία και της εξασφάλιζαν την υποστήριξη των λαών στα εγκλήματά της. Αυτά τα συμφέροντα οι Αμερικανοί τα εξέλαβαν σαν εχθρικά και αποφάσισαν να τα καταστρέψουν.

Με τη δυνατότητα --που κατά τη διάρκεια της παντοκρατορίας τους απέκτησαν-- να παρεμβαίνουν στα εσωτερικά των κρατών, έκαναν το εξής τραγικό λάθος. Έστρεψαν τους αστούς εναντίον των τοπικών κεφαλαιοκρατών. Έστρεψαν δηλαδή αυτούς που έλεγχαν ως

"σκύλους" εναντίον των δικών τους αφεντικών. Τους "εξαγρίωσαν" οριακά και τους άφησαν ελεύθερους, για να νικήσουν τους κοινούς αντιπάλους τους και στη συνέχεια έχασαν τον έλεγχό τους. Οι "σκύλοι", όπως ήταν φυσικό, ρήμαξαν τα πάντα και μεταξύ αυτών και τα θεμέλια της democracy. Οι πεινασμένοι αστοί λεηλάτησαν και ρήμαξαν τα πάντα. Αφού τα έφαγαν όλα, άρχισαν να τρώγονται και μεταξύ τους. Όταν τελείωσε το αλληλοφάγωμα, το μόνο που τους απέμενε ήταν να φάνε και τα ίδια τους τα "πόδια".

Πρακτικά αυτό σημαίνει το εξής: Το 1991 οι Αμερικανοί, προκειμένου να παραμείνουν στην κορυφή της παγκόσμιας εξουσίας, αποφάσισαν να επιβάλουν τη Νέα Τάξη Πραγμάτων. Ενθάρρυναν την παγκόσμια διαφθορά. Τη διαφθορά μέχρις "αυτοκτονίας". Ό,τι μέχρι τότε υπήρχε και προστάτευε τη democracy μέσα στα εθνικά κράτη, πήγαν και το κατέστρεψαν. Ό,τι μέχρι τότε πρόσφεραν οι "γαλαζοαίματοι" ιδιοκτήτες των κρατών στους λαούς τους, για να τους διατηρούν συνενόχους, πήγαν και το κατέστρεψαν. Λεηλάτησαν τα πάντα. Άρπαξαν τα δημόσια κεφάλαια των κρατών. Κατέστρεψαν τα ιδιωτικά παραγωγικά κεφάλαια. Έκλεψαν τα ασφαλιστικά ταμεία. Έβαλαν τους λαούς στα χρηματιστήρια και λεηλάτησαν τις αποταμιεύσεις τους. Οι Αμερικανοί ρήμαξαν ό,τι υπήρχε και δεν υπήρχε με τη βοήθεια των τοπικών "σκύλων" τους. Ρήμαξαν τους "λόγους" για τους οποίους οι λαοί πολεμούσαν μεταξύ τους και εξυπηρετούσαν το σύστημα.

Σ' αυτό το ολέθριο σφάλμα τους παρασύρθηκαν από την αφέλειά τους. Γνώριζαν να χρησιμοποιούν τη democracy και από αυτήν τη γνώση παρασύρθηκαν. Τη μόνη γνώση που είχαν οι γραφικοί και πανάσχετοι "καουμπόδες". Θεώρησαν ότι μπορούσαν να "κληρονομήσουν" το σύνολο του Ανατολικού Μπλοκ και με αυτό ως μοχλό-"πίεση" πίστευαν ότι θα υπέτασσαν τα εθνικά συμφέροντα των αντιπάλων τους. Θα υπέτασσαν τα βρετανικά ή τα γερμανικά ή τα γαλλικά συμφέροντα, τα οποία έβλεπαν σαν εθνική τους απειλή με "μοχλό" τα αντίστοιχα ρώσικα, ουκρανικά ή πολωνικά συμφέροντα. Εκεί βρισκόταν το σφάλμα τους. Δεν εκτίμησαν σωστά τις συνέπειες αυτού που θα επιχειρούσαν να κάνουν. Εξέλαβαν ως πρόκληση τη δυσκολία του εγχειρήματος και υποτίμησαν τις συνέπειές του. Δεν έκαναν το εύκολο, που ήταν σίγουρο, παρά έκαναν το δύσκολο, που θα τους οδηγούσε σε περιπέτειες.

Αυτή ακριβώς ήταν η αφέλεια τους. Προκλήθηκαν από κάτι, το οποίο για έναν σοβαρό εξουσιαστή δεν θα ήταν καν επιλογή. Απλά πράγματα. Το ότι μπορείς να πηδήξεις από έναν μπαλκόνι, δεν σημαίνει ότι το κάνεις, γιατί απλούστατα δεν σε συμφέρει. Το να θεωρήσεις ως πρόκληση την παράκαμψη των μέτρων ασφαλείας αυτού του μπαλκονιού, αυτό είναι ό,τι πιο βλακώδες μπορείς να σκεφτείς. Αυτό έκαναν οι Αμερικανοί. Το γεγονός ότι μπορείς ως "θηρίο" να "καταπιείς" τους αντιπάλους σου, δεν σημαίνει και πολλά πράγματα, αν δεν μπορείς να τους "χωνέψεις" και κινδυνεύεις με θάνατο από τη "δυσπεψία". Αν δηλαδή δεν μπορείς να τους εντάξεις σε έναν μόνιμο σχεδιασμό, ο οποίος σε ευνοεί, δεν επιχειρείς τίποτε εναντίον τους. Επανάλαβαν επιτυχώς μια γνωστή πρακτική και θεώρησαν ότι αυτή η επιτυχία τους θα τους διασφάλιζε ένα λαμπρό μέλλον στην κορυφή του συστήματος.

Ποια ήταν αυτή η πρακτική, που τους επέτρεψε να "κληρονομήσουν" το Ανατολικό Μπλόκ; Η "δωρεά" της democracy. Εκμεταλλεύτηκαν τη φασιστική υποδομή των πρώην κομμουνιστικών κρατών και τα "κατάπιαν" εύκολα. Με δικά τους χρήματα και τα δικά τους μέσα έγιναν όλες οι "πορτοκαλί", "πράσινες" και "μωβ" επαναστάσεις. Δικοί τους χαφιέδες και προδότες θα αναλάμβαναν την εξουσία σ' εκείνα τα κράτη. Από εκεί και πέρα τα πράγματα ήταν απλά. Η democracy θα αναλάμβανε τα υπόλοιπα. Όλοι οι πλούσιοι λόγω διαφθοράς παλαιοκομμουνιστές και οι κοινοί κακοποιοί έγιναν βουλευτές σ' εκείνα τα κράτη. Οι Αμερικανοί τους έδωσαν τα "πιστοποιητικά" δημοκρατικής "καθαρότητας" και στήθηκε η ίδια "φάμπρικα" που επί αιώνες λειτουργούσε στη Δύση. Τους προδότες ηγέτες, που εξυπηρετούσαν εις βάρος των λαών τους τα αμερικανικά συμφέροντα, θα τους έλεγχαν οι κακοποιοί βουλευτές, οι οποίοι εκβιάζονταν από τους Αμερικανούς.

Οι λαοί θα ψήφιζαν εκ νέου τις συμμορίες των φασιστών. Θα γνώριζαν επιτέλους τη "δημοκρατία". Θα ήταν οι ίδιοι πλέον "υπεύθυνοι" για τον φασισμό που θα τους ταλαιπωρούσε και όχι κάποιος από τους πρώην "πατερούληδες". Όλοι μέσα στο "χειρουργείο" με τα δικά τους προσωπικά "ξυράφια", που έμπαιναν στις κάλπες. Οι λαοί του Ανατολικού Μπλοκ με πολύ απλές διαδικασίες πήγαν κατευθείαν από τον φασισμό του κομμουνισμού στον φασισμό της democracy. Ούτε καν τα πρόσωπα δεν άλλαξαν. Δεν χρειάστηκε ν' αλλάξουν. Ο κομμουνισμός είχε κάνει καλή "δουλειά" και τους πρόσφερε προδότες, χαφιέδες και κακοποιούς αρίστης "ποιότητας" και σε τεράστιες "ποσότητες". Ο κύβος είχε ριφθεί πλέον. Οι Αμερικανοί έλεγχαν το σύνολο των κρατών και ήταν έτοιμοι να περάσουν στο επόμενο βήμα, που ήταν ο παγκόσμιος εξαμερικανισμός.

Αντιλαμβανόμαστε ότι όλα αυτά τα κατάφεραν με τη χρήση της democracy. Τα κατάφεραν με τη βοήθεια των εκλεγμένων βλακών, που παρίσταναν τους βουλευτές και δεν έλεγχαν τους δούλους των Αμερικανών, οι οποίοι κυβερνούσαν τα κράτη. Των εκλεγμένων βλακών, που δεν έλεγχαν τους κατά τόπους "Mitsotakides". Των εκλεγμένων βλακών, οι οποίοι μέσα στη σύγχυση νόμισαν ότι και οι ίδιοι είναι "Μητσοτάκηδες" και προσπάθησαν να κάνουν βουλευτές και τα ίδια τα παιδιά τους. Των εκλεγμένων βλακών, που πρόδωσαν τις πατρίδες τους. Των εκλεγμένων βλακών, που πρόδωσαν τους λαούς τους. Των εκλεγμένων βλακών, που, απ' όπου μπορούσαν να τα "πάρουν", τα "πήραν". Στην πραγματικότητα ιδιωτικοποιήθηκε ο Πλανήτης. Οι Αμερικανοί αυτό έκαναν. Με τον παγκόσμιο εξαμερικανισμό έβαλαν όλα τα κράτη σε ένα ενιαίο σύστημα και παρέδωσαν τα πάντα σε Αμερικανούς ιδιώτες. Αυτοί οι ιδιώτες είναι τώρα τα αφεντικά του κόσμου.

Οι Αμερικανοί έκαναν αυτό το οποίο δεν τόλμησε να κάνει ποτέ η Ρώμη. Η Ρώμη, η οποία γνώριζε πολύ καλά τη democracy. Η Ρώμη, που δεν ρίσκαρε να την εφαρμόσει σε ενιαίο σύστημα και το παρέδωσε στη δυναμική που δημιουργούσαν τα συγκρουόμενα συμφέροντα των "παιδιών" της. Αυτήν τη δυναμική κατέστρεψαν οι Αμερικανοί, θέλοντας να επωφεληθούν εις βάρος όλων των υπολοίπων. Αυτοί "νίκησαν" τους βασιλείς και τους φασίστες αυτού του Πλανήτη. Νίκησαν τους φοβερούς και τρομερούς, αλλά οι ίδιοι είναι

εξαιρετικά ευάλωτοι. Νίκησαν αυτούς που κρύβονται πίσω από μαζικά συμφέροντα και παλάτια --τα οποία προστατεύονται από στρατούς-- αυτοί οι οποίοι μπορούν να κρύβονται μόνον μέσα σε βίλες με την προστασία των μπράβων.

Νικήθηκαν οι τρομεροί εχθροί των λαών από τους πιο αστείους ιδιώτες. Νικήθηκαν οι ιδιοκτήτες των κρατών από κοινούς μαγαζάτορες. Νικήθηκαν αυθεντικοί βασιλείς από κοινούς "μπακαλήδες". Εν αγνοία τους οι Αμερικανοί κινδυνεύουν να γίνουν οι μεγαλύτεροι "ευεργέτες" του ανθρώπινου είδους. Εν αγνοία τους κατέστρεψαν την πανίσχυρη democracy, μετατρέποντάς την σε μια "χάρτινη" αστοκρατία. Διέλυσαν όλα τα επιμέρους εθνικά συμφέροντα και παρέδωσαν τα πάντα σε ιδιώτες επιχειρηματίες. Διέλυσαν τα συμφέροντα, που στρέφουν τους λαούς εναντίον λαών και άφησαν το σύστημα ανοχύρωτο και χωρίς κοινωνικούς συμμάχους. Κατέστρεψαν τα θεμέλια της democracy και άνοιξαν τον δρόμο για τη Δημοκρατία. Την παγκόσμια Δημοκρατία.

Το αποτέλεσμα των πράξεών τους είναι αυτό το οποίο βλέπουμε. Το απόλυτο χάος. Οι λαοί στο ΣΥΝΟΛΟ τους να έχουν φτάσει στα πρόθυρα της εξαθλίωσης. Τα κράτη στο ΣΥΝΟΛΟ τους να έχουν φτάσει στα πρόθυρα της διάλυσης. Οι θρησκείες στο ΣΥΝΟΛΟ τους να έχουν εξαντλήσει τις υποσχέσεις τους για έναν "παράδεισο", ο οποίος πλέον δείχνει πολύ μακρινός. Οι πάντες βρίσκονται στο ίδιο επίπεδο. Δεν υπάρχουν ισχυροί λαοί και κράτη, που να εξαιρούνται από αυτήν την κατάσταση και να δέχονται να συμπράξουν υπέρ των ισχυρών. Δεν υπάρχουν θρησκείες έτοιμες να κάνουν σωτήριες για το σύστημα "σταυροφορίες". Για πρώτη φορά στην ιστορία της ανθρωπότητας οι πάντες βρίσκονται στην ίδια ακριβώς κατάσταση και αυτό είναι θετικό, εφόσον, αν βρεθεί η λύση για τον έναν, θα βρεθεί για όλους. Αν οι λαοί βρουν τη "συνταγή" της σωτηρίας, αυτή θα γίνει μέσα σε μια στιγμή παγκόσμια.

Η "δηλητηριασμένη" συνταγή των Άγγλων δεν έχει πλέον ελπίδες επιβίωσης. Κανένας Bin Laden και καμία τρομοκρατία δεν μπορεί να της δώσει το λυτρωτικό "άλλοθι", που θα της επιτρέψει να επιβιώσει. Κανένας θρησκευτικός φονταμενταλισμός δεν θα δώσει την ευκαιρία στον κυρίαρχο χριστιανισμό να ανακάμψει. Η democracy βρίσκεται πλέον στο έλεος των πάντων χωρίς καθόλου άμυνες. Ιδιώτες πρέπει να την υπερασπιστούν και αυτοί δεν μπορούν να το κάνουν, έχοντας "απέναντί" τους ολόκληρους λαούς. Αρκεί να σκεφτεί κάποιος ποιοι είναι αυτοί οι οποίοι ηγούνται της παγκόσμιας άμυνας της democracy. Άμυνά της εμφανίζεται ο "άντρας της Μισέλ" Ομπάμα, ο "σωτήρας του κόσμου" Μπράουν, ο "καγκεμπίτης" Πούτιν, ο "κοντοαλητάμπουρας" Σαρκοζί, η "προλετάρια" Μέρκελ και ο "μαστροπός" Μπερλουσκόνι. Αυτό δεν είναι άμυνα. Αυτό είναι το τσίρκο Μεντράνο σε νέες παραστάσεις.

Τα ίδια προβλήματα έχουν και στην Ελλάδα. Αρκεί να σκεφτεί κάποιος ότι στην Ελλάδα εμφανίζεται ως άμυνά της ο Γιωργάκης κι ο Κωστάκης. Ο ..."που πήγαν τα χρήματα" Γιωργάκης και ο ..."σεμνά και ταπεινά" Κωστάκης. Κοντά σ' αυτούς και η "Μητσοτάκη-

Μητσοτάκη" Ντόρα. Αυτοί προσπαθούν να πείσουν τον κόσμο να συμμετέχει στις εκλογές τους, γιατί, αν δεν ψηφίσουν οι Έλληνες τον Γιωργάκη ή τον Κωστάκη, κινδυνεύει η Δημοκρατία. Εκεί έφτασαν. Να προσπαθούν να πείσουν τον κόσμο ότι πρέπει να ασκήσει τα "δικαιώματά" του. Να προσπαθούν να πείσουν τον κόσμο ότι αυτοί οι κατά κοινή ομολογία άχρηστοι άνθρωποι είναι η τελευταία άμυνα της Δημοκρατίας. Να προσπαθούν να πείσουν τον κόσμο ότι μέχρι και η Παπαρήγα την απειλεί.

Τώρα κάθονται και περιμένουν το τέλος. Το τέλος της democracy. Το οδυνηρό τέλος, το οποίο δεν είναι πλέον μακριά. Ήδη έχει αρχίσει και φαίνεται. Για μισό αιώνα οι Αμερικανοί έκαναν τους έξυπνους "πιλότους" του ανθρώπινου "αεροσκάφους". Τώρα κάθονται και βλέπουν τα "βουνά" να έρχονται κατά πάνω τους. Μαζί τους και όλοι οι τοπικοί χαφιέδες τους, που θησαύρισαν, παριστάνοντας τους "αεροσυνοδούς". Η "κινεζική" αγγλικής εμπνεύσεως democracy θα αποσυρθεί από την "αγορά". Θα αποσυρθεί ως επικίνδυνη για τους "καταναλωτές". Ο Περικλής, ως "αρχιχεδιαστής" της Δημοκρατίας, θα πάρει τη θέση που του αρμόζει στην παγκόσμια ιστορία και τα διάσημα "σκυλιά" της democracy θα χαθούνε στη λήθη. Η Μάγκνα Κάρτα σύντομα θα πάρει τη θέση που της αξίζει ...στις τουαλέτες της ανθρωπότητας.

Η συνομωσία των βλακών ήρθε η ώρα να τελειώσει.

Η democracy πεθαίνει.

Ζήτω η Δημοκρατία.

Υ.Γ.

Το σύνολο των Συνταγματολόγων στην Ελλάδα, που πληρώνεται από το δημόσιο - και άρα από χρήματα του ελληνικού λαού - είναι "άξιο" του μισθού του. Ειδικά αυτοί, που παριστάνουν και τους εκλεγμένους βουλευτές, είναι ακόμα πιο "άξιοι" και πρέπει να τους "κρεμάσουμε" στις Πλατείες, για να τους βλέπει ο κόσμος. Είμαστε ιδιαίτερα σκληροί μ' αυτούς, γιατί ακριβώς, επειδή είναι Έλληνες, ήταν υποχρεωμένοι να γνωρίζουν μερικά πράγματα παραπάνω από τους ξένους συναδέλφους τους. Ήταν υποχρεωμένοι να γνωρίζουν τη διαφορά μεταξύ Δημοκρατίας και democracy. Εδώ και τριάντα χρόνια τους βλέπουμε δυναμικούς και αποφασιστικούς μόνον όταν πρόκειται να ζητήσουν χρήματα. Μόνον όταν πρόκειται να δικαιολογήσουν "συνταγματικά" αναδρομικά και παροχές.

Σε όλα τα άλλα παντελώς άχρηστοι. Οι περισσότεροι από αυτούς εξάντλησαν το σύνολο του επαγγελματικού τους βίου υπό συνθήκες συνταγματικής εκτροπής και δεν "κατάλαβαν" το παραμικρό. Δεν "κατάλαβαν" ποτέ ότι ο "κυρίαρχος" λαός υπάρχει μόνον στα "χαρτιά", ενώ στην πραγματικότητα έγινε "έρμα" ξένων ιμπεριαλιστών και μερικών γηγενών χαφιέδων τους. Δεν κατάλαβαν ποτέ ότι διαπλέκονται και οι τρεις κυρίαρχες εξουσίες μεταξύ τους. Δεν κατάλαβαν ποτέ ότι το κράτος μας έγινε ιδιοκτησία τριών οικογενειών.

Δεν κατάλαβαν ποτέ ότι η διαφθορά οδηγεί στην κατάλυση του Συντάγματος και της Δημοκρατίας και επέτρεψαν στους άθλιους να τη θεωρούν πλημμέλημα. Δεν κατάλαβαν ποτέ πόσο παράνομο είναι το ΚΚΕ στη Βουλή. Δεν κατάλαβαν τίποτε απολύτως. Όμως, ένα ευρώ να τους αφαιρέσεις από τον μισθό τους με τον πιο περίπλοκο αλγόριθμο, θα το καταλάβουν αμέσως. Σύντομα κι αυτοί θα κληθούν να δώσουν εξηγήσεις στον λαό, ο οποίος τους ακριβοπλήρωνε για τη "σοφία" τους.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΡΑΪΑΝΟΥ

Δημιουργός της θεωρίας του ΥΔΡΟΧΟΟΥ